

லேகான காதிதப் பதிப்பு,
தனிப்பிரதி, 5½ அணு.
பழைய பிரதி, 6 அணு.

சந்தா விஸை விபரம்.
ஒரு வருஷத்திற்கு ரூ. 4.
ஆறு மாதத்திற்கு 2-2.

அறிவைப் பரவச்

செய்வதற்கான

மாதாந்தரத்

தமிழ்ப்பத்திரிகை

Devoted to practical Truth and Knowledge.

அறிவுடைய ரோலா முடையாரிவினா }
சொன்னுடைய ரோனா மிலர்-நிருக்துநர்.

A POPULAR NEW REVIEW
AND TAMIL MONTHLY,
ESTD. MAY, 1892.

{ கற்க கடறக் கற்பவை கற்றபி
எனிக வதந்தத் தக : திருக்துநர்.

ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL - CULTURE & ETHICS.

Adapted for Use in Homes & Schools.

~~~~~ ["Hitch Your Wagon to a Star" —Emerson.] ~~~~~

CONTENTS.

Page.

அட்டவணை.

பக்கம்.

1. The Religious Feeling—Its Use and Abuse. 89
2. Easy Lessons in Economics—III. 93
3. "My Property"—A Tell-Tale Tantram. 94
4. Root-Cure : The Sixteen-fold Remedy for the Sorrows of Life. 104
5. An appeal to Agriculturists—I. 107
6. Sivayoga Deepika—II. 111
7. Sita—A Tale of Hindu Domestic Life. 116
8. Upanishadhartha—Deepika - III. Bilshuko-panishad. 119-120

1. ஆஸ்திகசித்தம் - அதனூல் விளையும் குணமும் கேடும். ... 89
2. குடிவாழ்க்கை - பாடம். 3. தொழில். ... 93
3. "என் சொகு"—ஒர் உணவறிதத்திரம். ... 94
4. ஆதிவைத்தியம். "சோதி கிவாரண சோடடி" மாத்திரம். } 104
5. விவசாயிகளுக்கோர் அறிக்கை. ... 107
6. விவியோகத்தினை - 2-வது படலம். ... 111
7. சிதா - அவ்வது-இவ்வதுவாழ்க்கை - 29-வது அதிகாரம். } 116
8. உபநிஷதார்த்தத்தினை - 3-வது. பிஷு-கோபநிஷத். } 119-120

~~~~~ ["Our Theism is the Purification of the Human Mind " —Emerson.] ~~~~~

Thick Paper Edition for Patrons.]

PUBLISHED BY

[Minimum Subscription Rs. 5.

The Secretary, Diffusion of Knowledge Agency,

Lalitalaya, Mylapore, Madras, S.

For The Viveka Chintamani publishing Committee.

Thin Paper Edition for the People.]

(Copyright Registered)

[Subscription Price: Yearly Rs. 4.

Like a spider, like the earth, and like a living creature He produces the Universe."—Sruiti.

All Rights Reserved.

THE VIVEKA CHINTAMANI.

ESTABLISHED 1892.

The Oldest and the Best Tamil Monthly: Yearly Rs. 4.

Thick Paper Edition Rs. 5. in Advance.

Subscriptions registered by Volume only and cannot be discontinued in the middle of a Volume.

EDITOR

G. V. Swaminatha Aiyar.

LALITALAYA, MYLAPORE.

Madras, S. July, 1910.

விவேகசிந்தாமணி.

வருஷசந்தா ரூ. 4, வாலியம் கணக்காகவே சந்தா பதிவுசெய்யப்படும்.

விவேகசிந்தாமணிக்கு கமிட்டி விண்ணப்பம்.

ஆரிய சகோதரர்களே! விவேகசிந்தாமணி, இனி மாதந்தோறும் ஒழுங்காக வெளியாகி வரும். ஸாதாரண வருஷ முதல் மிகவும் அருமையான விஷயங்களெல்லாம் வெளியாகும். வித்திகள் ஸாதாரணமுறை, யோகம், பக்தி, ஞானம் முதலான ஸாதாரணமுறைகள் வெளியிடப்படும். விவேகசிந்தாமணி பென்ற பெயர்க்கேற்றபடி இதில் விவேகத்தை விளக்கக் கூடிய அற்புத விஷயங்கள் நிறைந்திருக்கும். இக்காலத்துக்கேற்றபடி தேசாபிமானம், பாஷாஞானம், நீதிபோதம், வேதாந்தசாரம், அதேச விதேச சரித்திரங்கள், மஹாத்மாக்களின் அமிருத வசனங்கள், பகவான் அர்ச்சனனுக்குப் போதித்த நித்தியானுகூல ஸாதனங்கள், அப்போதப்போது நடக்கும் விசேஷ ஸம்பவங்கள், ஆகிய இவைகள் அடங்கப்பெற்றுச் செந்தமிழ் ஸடைமில் எழுதப்பட்டுத் தமிழ்காடெல்லாம் ஜவலித்துவரும். இம் மாதார்தப் பத்திரிகைக்கு ஒவ்வொருவரும் சந்தாதாரராகச்சேர்வதுடன் தங்கள் நேசர்களுக்கு உபயும்பவிகாட்டி அவர்களைக் கடைத்தேறச் செய்யும் உண்மையான ஸங்குருவைப்போல விவேகசிந்தாமணியை வாசிப்பவர்களுக்கு அது உற்றவிடத்துதவியாய் நின்று விவேகத்தை வளர்க்கும் குருவாய்த்தோன்று மென்பதற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. பத்திரிகையை முழுதும் படித்துக் கையொப்பக் காரர்களாய்ச் சேரவும், இதரர்களையும் அப்படியே சேரும்படி செய்யவும் கேட்டுக்கொள்கிறோம். இப்பத்திரிகை சென்றபதினேழு வருஷங்களாக இடையறாது ஸடைபெற்று வந்து, இடையே அச்சாபிஸார் செய்த தவறுதலால் இடர்ப்பட்ட சஞ்சிகைகள் தவக்கப்பட்டாலும், அதனுல் குற்றமின்றி பத்திரிகை தொடர்ச்சியாய் நடந்துவர ஏற்பாட்டாக 17-வது வால்பம் 12-சஞ்சிகைகளும் சரியாக முடிந்துவிட்டன.

1910-11 ஏப்ரல் - மே முதல் 18-வது வால்பம் ஆரம்பம்.

ச. வி. ஸ்வாமிநாதையர்.

எம். கே. நாராயணஸ்வாமி ஐயர், பி-ஏ., பி-எல்.

பத்தாசிரியர்.

விவேகசிந்தாமணிக்கு கமிட்டி காரியாட்சி.

ஆய்.

ORDER FORM.

Please enrol me as a Subscriber and send the Vivekachintamani by V. P. P. for a year's subscription, viz Rs. 4-1-0.

ஆய், விவேகசிந்தாமணிக்கு என்னையும் ஒரு சந்தாதாரராகச் சேர்த்துக்கொண்டு முதல் சஞ்சிகையை ஒரு வருஷ சந்தா ரூபாய் 4-1-0-க்கு V. P. P. மூலமாக அனுப்பக் கொடுக்கிறேன். தவறாமல் தபாலாயில் பணம் கட்டிப் பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

பேர்

தொழில்

ஊர் விவரம்

பொல்ட்

இந்த விவரங்களுக்கு ஒன்றைச் சஞ்சிகையானால் அனுப்பி, இடம் - சஞ்சிகையானால் அனுப்பவும்.

Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is, but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

*"Seek Truth wherever you can find it." But,
"Make your Choice and stick to it till you reach the End."*

ஸத்தியம் வத—**Speak the Truth.**

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR".

"TO THINE OWN SELF BE TRUE".

ஆன்பேயவன்: அறிவேசத்தி: ஓம் தந்த்.]

[God is Love. Knowledge is Power. Aum

ஸத்யமே ஜேயம்—**Satyameva Jayati.**

பு. 18.] 1910 லு ஜூலை, சாதாரண லு ஆடி. [சு. 4.]

The Religious Feeling-Its Use and Abuse.

Commenting upon the lack of religious feeling in India, the *Bengalee* writes:—
"And can we hope to live to be a great nation when our religion has become a round of formulae and has ceased to be a vitalizing influence? Does not the thought naturally strike one that it would be idle for us to attempt to re-achieve our past greatness unless we can make a living thing of that spirituality that constituted the central factor of that greatness? We earnestly appeal to the thoughtful section of our countrymen, to the leaders of our society, to think over this question seriously, to address themselves to the task of spiritual reconstruction side by side with the efforts they have so long, so strenuously put forth in other useful directions."

"Much harm has been done to youngmen by the perversion of sacred writings for seditious purposes and the district officer should draw attention to the danger of attempting to graft politics on to religion."—*The Government of India Circular Letter* dated March 14, 1910.

"Special interest will be attached to a learned contribution on what he calls *"Spiritual Ventures,"* by Mr. C. V. Swaminatha Aiyar, in the *Hindustan Review*. It will throw a flood of light upon the doings in Bengal and in certain other parts of India. It is explained that as the body, so the soul, has certain stages of development. There is a stage in the life of every man, unless that man has sunk to the lowest depths, in which he feels an elation of the mind, that rises above the narrow surroundings of the world. Sufficient attention is not paid to this development of the mind; and other thoughts and ambitions coming crowding in, this awakening of the Soul, as it is called, is not sufficiently nourished so that it might result in the good of the Individual. But it is not that it is insufficiently nourished, so as to build up a great and good man, that constitutes the chief complaint. It is that when the soul has awakened and is ready to receive impressions, wrong impressions are given by people who call themselves religious and pretend to lead the life of abstinence."—*The Indian Patriot of 16th June 1920.*

ஆஸ்திக சித்தம்.

வதனுவீனையும் துணழம் கேடும்.

"தெய்வம் என்பதோர் சித்தமுண்டாகி முனிவிலாததோர் பொருளது கருதலு மாறு கோடி மாயாசக்திகள் வேறுவேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின" — என்கிறார் எம்பெருமான் பூர்வாணிக்ஞாசகர். இது எல்லா விதத்திலும் உண்மையே. "தெய்வம் என்பதோர் சித்தம்" உண்டானால்தான் மாயையின் கூத்துக் கிளம்புகிறது. மாயையின்கூத்தே மனக் கிளர்ச்சியை யுண்டிப்பெண்ணுகிறது. மனக்கிளர்ச்சி யென்றாலும் உற்சாகம் என்றாலும் ஒன்றே. இனங் குழந்தை விரகதாப மறிபுமா? அறியாது. அதுபோல மூடம் கிறைந்த அறிவு (மூடா த்மா) மனக்கிளர்ச்சியை யுணராதது. அது தேவோஹ பாவனையில் திடப்பட்டுத் தேவமே சதமென வழிமாதலால் உலகப்பற்றுவிடாது அதில் சிக்கி ஆழுவரும். தேவப்பற்றுண்டானால் உலகப்பற்று தானேவரும். அவை யிரண்டும் வியத்தடி, சமத்தடி ரூபங்களாகும். இப்படிப்பட்ட மூடாத்மாக்களுக்கும் உலகானுபவம் முதிர்த்த காலத்தில் இஹத்தில் சுகமில்லை யென்று தேறி, இவ்வுலகில் காணக்கிடக்காத சுகத்தைத் தேடி யலையும்போதும், தேவம் அலித்துச்சாஸ்துத்துக் கனைத்துப்போக சுகத்தை

நாடியலைந்த மனம்மட்டும் சூக்தம் ஸ்வரூபமான தால் கனைத்துப்போகாது, தேவம் அயர்ந்து கிடக்கவும் தான் சுகந்தேடி அலையும். அது எந்தத்தேவத்தைக் கெரிண்டு வியவஹரிக்கிறதோ அதற்குப் "புரியஷ்டகம்" என்றும், "ஸ்வப்ன தேவம்" என்றும், "சூக்தம்சரீரம்" என்றும் பேர் சொல்வர்.

"மாயனைநாடி மனநெடுந்தேறறி போயின நாடறியாதேபுலம்புவார்" — என்பது — திருமந்திரோபதேசம்.

இந்த "மனத்தோ" ஏறி சுகத்தைத்தேடி யலையும் மனோதத்துவாந்மகனான ஜீவன் முகலில், —

"உடலுண்மையென்றே யுலகை யாய்ந்திடும் உடலுக்கின்ப மூல்கிலே யென்றிடும் உலகெவாந்தேடி யலுத்தது போனபின் உடலவிட்டு யிரிலே யின்பத்தைத் தேடிடும்"

"இன்பத்தைத் தேடியிசுக நாமுடம் இன்பமிகத்திற் கண்டத னுண்மை யுணர்ந்தபின் மின்னற்போலது மறைவென ரொழுகும் ஒறுத்தபி னுண்மையை உலகிலே தேடிடும்."

இப்படி இகசுகத் தேடியுலீலந்து அதுநிலையற்ற தென்னுணர்ந்த ஜீவன் உலகத்தின் ஸ்வபாவத்தை யறிந்துமறியாமல் அல்லற்படும்.

ஏனெனில், அதன் உண்மை யறிபமாட்டாமையால்.

‘உலகமோ கானற்சலமாம் கடுவெளித் தோற்றம்
உலகமே சதமெனி லுண்மை யதுபோற்றும்
மலமிகு சிந்தையை மாயையி லாட்டிடும்
மாலுமியில்லா மரக்கலமாக்கிக் கடுவெளி தன்னிற்
[கணர்த்திடு மதுவே.

“மலமிகு சிந்தையை மாயையி லாட்டிடும்” சக்தி “கானற்சலமாம் கடுவெளித் தோற்றமான” ஜகத்துக்கு எவ்வேயிருந்து வந்தது? இதை யுள்ளாய்ஸ் துணர்ந் தறிவார் யாரோ அவரே விவேகி யென்னப்படுவர். பொய்யான ஜகத் தோற்றத்துக்கு மெய்யானதோர் சக்தி யுண்டாயிற் றென்றால் அதை யெப்படி நம்புகிறது? பொய்யிலிருந்து மெய் யுண்டாகுமா? அவரை போட்டால் துவரை முளைக்குமா? முளைக்காதுபோல பொய்யான ஜகத்திலிருந்து மெய்யானதோர் சக்தி யுண்டாகமாட்டாது. இந்தமட்டும் உண்மை யென்று உறுதிப்பட்டால், “மலமிகுமகள் காடி பழகி திருடியை அடிக்கிறான், எல்லாரும் வேடிக்கை பார்க்க வாருங்கள்” என்று ஒருவன் பறை அறைந்து கூறினால், அதைக்கேட்டு ஊரெல்லாம் பாழாக எல்லாரும் வேடிக்கைப் பார்க்கப்போன கதையாக முடியாமல், சிறிது மனவின்றாதிக்கு இடமுண்டாகும். அதாவது ஓடியதுத்த மனம் ஓய்ந்து உட்கார்ந்து களைநீர இடமுண்டாகும்.

“மலமிகுமகள் காடிபழகி திருடியை அடிக்கிறான்” என்கிற வசனத்தைக்கேட்டதும், ஏதோ வேடிக்கை நடக்கிறது பார்க்கப்போகலாம் என்று கிணக்கும் மனம் இருளடைந்து மூடம் நிறைந்த மனம். அது சப்தவிகாரமாகத்திர்த்தினாலே கூத்தாடி குதிக்குந் தன்மை வாய்ந்தது. † பதார்த்தம் என்பது இன்னதென்றேயுணராமல், கேவலம் சூத்திரப்பொம்மைபோல், சப்தவிகாரத்திலேயே யாடத்தக்கது. கடையில் விழுந்த

சப்தத்தைக் கிரஹித்து பதத்தை யுணர்ந்து, பதார்த்தத்தை விசாரித்து, விசாரித்தறிந்த பதார்த்தங்களின் தொடர்பை இலக்கணமுறையாலே, வாச்சியார்த்தம்செய்து, வாக்கியத்தை மனத்தில் வாங்கிக்கொண்டு, வார்த்தைகளினின்றும் வாச்சியார்த்தத்தைப் பிரித்து, முட்டையிட்ட பக்ஷி கூட்டிலிருந்து அடைகாப்பதுபோல், வாச்சியார்த்தத்தை உள்ளத்திலிருத்தி “இடையறுத்தியானம்” என்கிற அடைகாத்து, முட்டையிலிருந்தும் பக்குவ முதிர்ச்சியில் குஞ்சுண்டாவதுபோல், “வாச்சியார்த்தத்தின் இடையறுத்தியானத்தினால்” லக்ஷியார்த்தம் என்னும் ஸ்வரூபஞானமாக் குஞ்சு பொறிக்கப் பார்க்கிறவன், “பார்ப்பான்” என்று சொல்லும் இருஷியாவான்.

ஞானசட்சஸ் கொண்டு பார்ப்பான் காலதேச, பிரச்சின்னங்களை விட்டு வஸ்துவையே பார்ப்பான். வஸ்துதரிசனமானவனுக்கு மாயைமயக்கும் காயமுடக்கும் இல்லை. கரணம் ஒன்றையேயற்றி நிற்பான். “தியானம் நிர்விஷயம் மனம்” என்று சுருதிசூறுவதால், விஷய வாசனையற்று விளங்கும் அவன் மனம் நிர்மல சுத்தமாய் நிருபாதிகமாயிருந்து வேலைசெய்யும். அப்படிப்பட்ட மனதை தேஜோமனம் என்று சொல்வர். “சோதியே, சுடரே, சொல்விறந்த மதியே, ஆதியே, அநாதியே” என்று சொல்லும் நாமங்களுக்குள்ள லக்ஷியார்த்தத்தை யுணரக்கூடிய மனம் இந்த தேஜோமனமே. “ஜோதிர்வந்தர்க்கதம்மந்” என்று சுருதிசூறும் இம்மனத்தினாலே “காரியகாரண தோரணை”ப் பரிபலாம். “காரியகாரணதோரணை”யென்பது பரிணாம விதியை பொட்டிடினதாகும். “Evolution is the Law of Life” என்ற Pythagoras என்னும் தத்துவஞானி சொல்லியுள்ள உண்மை யிதுவே. காரியகாரணதோரணையறிந்தார் உடலுயிர் உண்மையறிந்தார். உடலுயிருண்மை யறிந்தார் அவற்றின் உறவையும் உள்படி யறிந்தவராவர். உடலுயிருண்மையறிவின் அறிவே “அக்வைத ஞானம்” என்று சொல்வது.

† பத-அர்த்தம்=பதத்தின் பொருள் அல்லது லக்ஷியம்.

இவ்வாறாக “தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாக”வும், முனிவிலாததோர் பொருளது கருதல்” என்னும் விஷய ஞானமில்லாத கிரிவிஷய ஞானம் உண்டாகும். கிரிவிஷயப்பட்ட மனமே மாயாருபி. இந்த மாயாருபியான மனம் ‘திரண்ட பெண்ணுக்குச்’ சமானம். திரண்ட பெண்ணுக்கே (தேஹ பக்குவம் சித்தித் த பெண்ணுக்கே) விரகதாபம் என்கிற மனோவிகாரம் உண்டாகும். விரகம் என்பது ராக தத்துவத்தினுடைய விசேஷ இயக்கம். ராகம் என்றால் விருப்பு. விருப்பம் என்பது உள்ளத்திலிருந்தெழுமோர் உண்மைச்சக்தியின் விகாரம். அந்த உண்மைச்சக்தியின் உபாதிரஹிதமே தெய்வம். அந்த உண்மைச் சக்தியின் உபாதி சஹிதமே தெய்விகம்: தெய்வம், தெய்விகம் இரண்டும் தேவன், தேவி. இவர்களிருவரும் உயிருடல்போல் அத்தைவத உறவின் ராதலாலும் இவர்களுடைய சம்பந்த மாத்திரமான குலமும் அந்த அத்தைவதமான உறவிற்கு வேறிலாமையால்,

“ஒன்றேகுலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்று திருமுலதேவர் திருமந்திரோபதேசஞ் செய்தனர். இப்படியாக ஆகியாயுள்ள “ஆஸ்திகசித்தம்” என்பதிலிருந்து அத்தைவத ஞானமும், அதிலிருந்து மன்குல ஒற்றுமையும் “ஏகம் பிரஹ்மம் ஸத்யம்” என்கிற சுருதி வாக்கிய உண்மையும் உண்டாகிறது. ஆஸ்திக சித்தம் காரணமாக வுண்டாகுங் குணமும், சமயநெறிப்பற்றிய சன்மார்க்கமும் நன்மார்க்கமும் இத்த ஆஸ்திக மதத்திலிருந்து ண்டாகும் கேடு என்னவெனில், “ஆறுகோடி மாயாசக்திகள் வேறுவேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின” என்றபடி மாயாசக்திகள் “வேறு வேறு” தம்மாயைகளைக் காட்டத்தொடங்குவதாம். இந்த மாயைக்கு சக்தி பெய்கிருந்து ஷத்ததேவியில்,

“உலகமேசத்தமெனில் உண்மையதுபோற்படும்” என்று சொல்லியவாக்கியத்தின் லக்ஷி

யார்த்தத்திலிருந்து வந்தது என்று சொல்வோம். இதைப்பற்றி விரித்தெழுதியில் விளங்காதாகையாலும் அதன் உள்மர்மத்தைக் குரு முகமாகவே தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமாதலாலும், அந்த லக்ஷியார்த்தத்தைச் சாதிக்கும் சாதனமுறையை விட்டுச் சாத்தியமான தொன்றையே சுட்டிக்காட்டுவோம். மாயாசக்திகள் என்றது சங்கல்பசக்தி யொன்றேயாம். சங்கல்பசக்தியானது “உலகமேசத்தமெனில் உண்மையது போற்படும்.

இந்தச் சங்கற்ப சக்தியொன்றே வேறு வேறுவேஷம் பூண்டு ஆறுகோடிமாயாசக்திகளாகத் தோன்றும். இந்தமாயா சக்திகளைக் கொண்டு உலகத்தை யாட்டுவீக்கலாம்.”

விரகதாபம் கொண்ட பெண்ணை விடபுருஷன் ஒருவன் உத்தமனாகில் கைபிடித்துக் கடிமணம்செய்து இல்லறநெறியில் நல்லறம் புகட்டி ஆத்மபூரணத்தில் வேற்றுமையின்றியே கலாயேற்றியும் வைக்கலாம். அவனே பின்னும் அதனாகில், ஆசைகாட்டிமோசஞ் செய்து கற்பையழித்தவன் பொற்பை (உள்ளுமை)க் குலைத்து பாதகவழி செல்ச்சாதகனாகியே சிறுமைப்படுத்திச் சிரிப்பாணிகாணலாம். அப்படிபோலவே ஆத்மநெறியில் உள்ளத்துணர் வொரு பக்குவப்படுந்தோறும் மனத்தெழு கிளர்ச்சியை நல்வழிதனிலும், நிவழியதனிலும் தெரிந்தே நடத்தலாம். முன்னவர்தாமே சற்குருவாவர்; பின்னவரவரே அசற்குரு என்க. இவர்களைக் காண குருவென்றும் காரியகுரு வென்றும் சொல்லவர். முன்வழியதையே நல்வழியென்றும் “ஸமயநெறி”யென்றும் செப்புவர் மேலோர். பின்வழியாமதைப் புறக்கடைவழி யென்றும் “புன்னெறி” யென்றும் புகலுவர் புலவர். இவற்றையே White magic என்றும் Black magic என்றும் வழக்குவர் அப்போர்.

“ஆஸ்திகசித்தம்” (Religious feeling) குறைந்து வருகிற இக்காலத்தில் நாம் முன்

ஹக்குவருவதெப்படி! யென்று பெங்களிபத் திராசிரியர் ஏங்குகிறார். ஆஸ்திக சித்தம்தன் னில் நாஸ்திகமானதோர் இராச்சிய விஷயங் களை முட்டச் சேர்த்து ஒட்டவைப்பதினால் கஷ்டமே மிகவும் கைகண்டபலனென்று இந் தியா கவர்ன்மெண்டார் இடித்துரை கூறிகின் றார். ஆஸ்திகசித்தமாம் ஊற்றிலிருந்து ஊறு மோர் உணர்வும் கிளர்ச்சியேயாக வலிதை நல் வழி, தீவழி யிரண்டிலும் ஒட்ச் செய்யலாம் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவான் சூசுமம தாகவே சூசிப்பித்தோம்.

Easy Lessons in Economics—III.

குடிவாழ்க்கை.

—||—

பாடம் - 3.

தொழில்.

(Specially written for the
Vivekachinthamani.)

—||—

மனிதன் செயலின்றி அவனுடைப உப யோகத்திற்கு சாதகமாகும் பொருள்களெல் லாம் இயற்கையாலே உண்டாவனவல்ல. பூமி முதலிய சிருஷ்டியின் ஒவ்வொரு பதார்த்த மும் இயற்கைப் பொருளேயாகும். மரவகைகளும், பயிரிடப்பட்டும் தானாகவளர்ந்தும் காண ப்படும் சகலபூப்பூண்டுகளும், இரும்புமுதலிய லோகவகைகளும் இயற்கைப் பொருள்களே. பூமியைத்தவிர மற்ற பதார்த்தங்களும், விதை த்துப்பயிரிடுவதினால் உண்டாகும் தானியவகை களும், விதைபோட்டுத் தண்ணீர் பாய்ச்சி வளர்த்த மரவகைகளும், பயிரிட்ட பருத்தி யைக்கொண்டு நெய்த ஆடைகளும், இரும்பு முதலிய லோகங்களினால் செய்த பலவிதக் கருவிகளும் நாம் உண்டாக்கினவை, இயற் கைப்பொருளிலே வென்று திணைக்கப்படுகிறது. ஆகிலும் இவ்விஷயங்களில் இயற்கைப்பொருள்

களை உருபேதப்படுத்தும் தொன்றை மனித னுடைய செய்கையாலானதேயன்றி மற்றெல் லாம் பொருள்களின் இயற்கையான குணங் களின் தன்மை யென்பதை நாம் அறியவேண் டும்.

உலகத்தில் ஏற்கனவே உள்ள சாரங்களு க்கு ஓரனுழைக் கூட்டலாவது, அவைகளின் ஓரனுழைக்குறைக்கவாவது மனிதனுலியன்ற காரியமல்ல. பயிரிட்ட தானியத்தைப்பலமடங் காக அறுத்துக்கொள்ள மனிதன் நிற்கவேண் டியவனே தவிர, அவன் கைச்சாதுரியத்தினு லேயே பெருகிவரும்படி செய்கிறுனென்பது ஒவ்வாது. பூசாரத்தினாலும், சூரிய வெப்பத் தினாலும், காற்றினுதவியினாலும், விதைத்த விதைகளின்று பயிர்முளைத்து அதற்குரிய இயற்கையின் கிரமப்படி வளர்ந்து பலனைக் கொடுக்கும். விதை, மண்ணுடன் தக்க காலத் தில் சம்பந்தப்பட்டு, நீர் முதலிய உதவியையும் ஏற்றபடி பெற்றால், அது முளைத்துத் தளிர்ந் துப் பலனைக் கொடுப்பது மனிதனிட்ட ஆக்கி ணைக்குப் பயந்து செய்த காரியமன்று.

கிரமமான பருவத்தையும், பூசாரத்தையும், நீர்வளப்பத்தையும் செவ்வையாயிந்து மண்ணுடன் விதையைச்சேர்க்கும் தொழி லென்றையே மனிதன் செய்யத்தரும். நீரை மண்ணுடன் கலக்கச் செய்யவும் வல்லமை படைத்தவனே. அதாவது, சம்பந்த மற்றுப் பிரத்தியேகமாயிருந்த நீர், மண், விதைமுத லிய பொருள்களை சம்பந்திக்கும்படி செய்யும் வல்லமை பென்றே மனிதனுக்குள்ள தென லாம். ஆகையால் நாம் தனித்தனியான பொ ருள்களை சம்பந்திக்கும்படி செய்கித்தோமா ருள்களை சம்பந்திக்குள்ள இயற்கையான குணங் களுக்குத் தக்கவாறு பலனையடைகின்றோம். பயிரிடுவதொன்றில் மட்டுந்தான் இவ்விதமாக நம்முடைய வல்லமைக்குப் பூர்ணமான இடமி லலை யென்று எண்ணக்கூடாது. பருத்தி யைப் பயிரிட நாம் செய்யும் தொழில் அற்பமே

யாயினும், வினோந்த பருத்தியைக் கொண்டு ஆடைகளைச் செய்வதில் நம்மா லாகவேண்டிய தொழில் அற்பமானதல்ல வென்ற எண்ணமு திப்பது சாதாரணம். வில்வக்மாவின் சிருஷ்டிதானே வென்று ஊக்குக்கும்படியான யந்திரங்களைச் செய்து அற்புதமான வேலைகளைச் செய்வது மனிதனுடைய புத்தியின் காரியமாகையாலும், மனிதனின் அலை எக்காலத்திலும் தங்கள் இயற்கைகுணத்திலிருந்து இவ்வித நிலைமைக்கு வராதாகையாலும், அவை முழுவதும் தன் கைசாதுரியத்தின் சிருஷ்டியென்று மனிதன்கிண்கின்றானுமாயினும், அவன் சிருஷ்டித்த ஒரு அணுவேனுமில்லை யென்றே கருதவேண்டும். பூமிக்குள் மறைத்துக்கிடந்த இரும்பை ஸ்தானபேதப்படுத்தி, அத்துடன் கலந்திருந்த மற்ற பொருள்களை வேறுபடுத்தி, இரும்புப்பொருள்களைமட்டும் ஒன்று சேர்த்து பல ரூபேதங்களை யுண்டாக்கி, ஏற்கனவேயுள்ள இரும்புக்கு யந்திரம் என்ற ஓர்நூதன நாமத்தைக்கொடுக்கின்றனே யல்லாமல் புதியதாய் அவன் எந்தப்பொருளையும் செய்வதில்லை.

மரங்கள் வனங்களில் இயற்பையாகவே வளர்ந்து புஷ்பித்துக்காய்த்துப்பழுத்து மனிதனுடைய ஜீவனத்திற்கு ஆதாரமாகலாம். இயற்கையி லமைந்த குகைகளில் வசித்து, ஆடைகள் லின்றியும், தாமர வளர்ந்த மரங்களின் பழங்களைப்புகித்தும் மிருகங்களைப்போல்

காலங்கழிப்போருக்கு இயற்கைப் பொருள்களே ஜீவனத்திற்குப் போதுமான சாதனமாயிருந்தாலும், கனிமுதலிய உணவுகள் மனிதன் வயிற்றைத் தேடிவரச் சக்தியற்றவை யாதலால், அவைகளைத் தேடியடையும் தொழில் தானு மின்றி உயிரைக் காப்பது முடியாத காரியம்.

தொழில் பல பிரிவுடையன. கெல்பிரிட்டு அறுத்துச் சேர்க்க வேண்டியதாயிருக்கிற தன்றி, குத்தி அரிசியாக்கி சமைத்தபின் தான் உணவுப்பொருளாகும். கோதுமை பயிரிட்டு சேகரித்தபின், அதைப்பரைத்து நெய் பிரித்து ரொட்டியாகச் செய்தபின்புதான் உணவுக்கு யோக்கியமாகும். தானியங்களைப் பயிரிடக் கலப்பை மாடு முதலியவைகளும், தண்ணீர்பாய வாய்க்கால், அணைக்கட்டு, மதகு முதலிய சிற்பவித்தையினால் உண்டாக்கப்படும் சாதனங்களும், வேலிக்கட்டுதல் கர்த்தல்போன்றவைகளும், தானியங்களை வயலினின்று களூத்திற்குக் கொண்டுவந்து வைக்கோலினின்று விடுகித்து, அவசியமான விடங்களுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பதும் அவசியமாகின்றது. இவற்றிற்கு மரம் இரும்பு முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட கருவிகள் வேண்டுமானாகையால் அச்சாதனங்களை யடைய தொழில் செய்வோருதவியும் பயிரிடுபவருக்கு வேண்டியதாயிருக்கின்றது.

T. C. வேங்கடரமணயார்.

“My Property”—A Tell Tale Tantram.

“என் சரக்கு”—ஓர் உளவறிதந்திரம்.

“We are as elastic as the gas of gunpowder, and a sentence in a book, or a word dropped in conversation, sets free our fancy, and instantly our heads are bathed with galaxies and our feet tread the floor of the pit. And this benefit is real, because we are entitled to these enlargements, and, once having passed the bounds, shall never again be the miserable pedants we were.”—Emerson.

1. காயகீகப்பல் சரக்கேற்றிப் போததல் (பிறப்பு).
 பஞ்சபூதப் பலகை கப்பலாய்ச் சேர்த்து
 பாங்கான ஒங்குமரம் பாம்பரம் கட்டு
 நெஞ்சம் எம்புத்தி ஆங்காரஞ் சித்தம்
 மானுபி மானங் கயிறாகச் சேர்த்து
 ஐந்தேழுத் தைக்கட்டிச் சரக்காக ஏற்றி
 ஐம்புலன் தன்னிலே சக்கா னிறுத்தி
 நெஞ்சு கடாசுத்தால் சீனிப்பாய் தூக்கி
 சிவனுடைய திருப் பொருளைச் சிந்தையில் நினைத்து
 தஞ்ச லாணந்த வெள்ளத்தில் தானே
 அகண்டரதம் போகுதடா—ஏலேலோ ஏலேலோ.

2. சிதாபாஸகீ கப்பல் தள்ளுதல் (வளர்ப்பு).
 களவையுங் கேள்வையுந் தள்ளுடா தள்ளு
 கருணைக் கடலிலே தள்ளுடா கப்பல்,
 திர்க்குணர் தன்னிலே தள்ளுடா தள்ளு
 நிறைந்தபரி பூரணத்தால் தள்ளுடா கப்பல்,
 + மூக்கிணை மூன்றையுந் தள்ளுடா தள்ளு
 முப்பாழுக் கப்பாலே தள்ளுடா கப்பல்,
 திக்குக் திசையெங்கும் தள்ளுடா தள்ளு
 திருமந்திரஞ் சொல்லி தள்ளுடா கப்பல்,
 பக்கமுடன் கீழ்மேலுந் தள்ளுடா தள்ளு
 பரவெளிக் கப்பாலே போகுதடா கப்பல்.—ஏலேலோ ஏலேலோ.

3. அருணாவந்த வெள்ளத்தில் கப்பலழிந்துதல் (மறைப்பு).
 தந்தைதாய் சுற்றமும் சகலமும் மறந்து
 தாரம் சகோதரம் தானதும் மறந்து
 பந்தமும் நேசமும் பாசமும் மறந்து
 பதினாறு லோகமும் தன்னையும் மறந்து
 இந்திரியர்கள் இரட்சித்த கப்பலி லேறி
 ஏகாந்த மானதொரு கடலிலே தள்ளி
 அந்தரமான வெளியரு ளாந்தந்த தானை
 வெள்ளத்தி லேலேலோ அழுந்துதையா கப்பல்.—ஏலேலோ ஏலேலோ.

ஏலேலோ ஏகாதம் சர்வரதம்
 பிரஹ்மரதம் ஏலேலோ ஏலேலோ.

† காகிதார்த்தம், காகிதம்தியம், காகித மூலம் அல்லது புருவத்தின் அடி, நடு, துணி, சூரியமூன்றாம்
 ஜாக்ரா, ஸ்வப்ன, சுஷுப்தி என்னும் மூன்றின்கள் (ஆவரணத்தடைகள்) இருக்கு மிடமாம்.

* “சாயச் சரக்கெடுத்தே டி சாதிலிங்கர் தான்சேர்த்து
மாயப் பொழுகலந்து வாலுழுவை நெய்யூற்றி
பொட்டென்று பொட்டு மிட்டால் புருவத் திடைநடுவே
இட்ட மருந்தாலே என் கண்ணம்மா!
இவ்வேஷ மாணையடி!”—அழகணிசித்தர்.

1.

“அஹம்பாவக் கூத்தோ அறக் கூத்தோ?”

—||—

“செட்டியார் முக்கோ சரக்கு முக்கோ!”

என்பது பழமொழி. அதன் பொருள் எல்லா
ருக்கும் தெரிந்தேயிருக்கிறது. வெள்ளையாய்
எடுத்துச் சொன்னால் வின்தேவதேவம் சம்பவிக்
கும். ஆகையினாலே பழமொழியைப் பழமொ
ழியாகவே யுபயோகித்தல் நலம். விபாக்கி
யானம் செய்தால் வில்லங்கம் வரும். இக்கா
லத்தில் விவாகம் நம்முன்னோர்கள் ஏற்படுத்தி
ய ஸநாதனமான ஆத்ம ஸகலியத்தை மேற்
கொண்ட ஆத்மவிவாஹமாக வில்லாமல், நீராக்
கம் சந்தையில் மாடுபிடி சமாசாரமாகவும்,
செட்டியார் சரக்குப்பிடிக்கிற தோரணையாகவு
மிருக்கிற தென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த
விஷயம். தர்மதேவதை நாலு காலாலும் டி நட
ந்து நிருத்தமிட்ட இப்புண்ப பூமியில் இப்
பொழுது கலியின் (“தேவோஹம்” என்கிற
கொடிய பாவனா முதிர்ச்சியின்) கொடுமையி
னால் தர்மம் ஒடுங்கி அதனால் தர்மதேவதை
கால் முடங்கிப் படுத்திருந்தாலும், ஒற்றைக்
கால மட்டும் தூக்கிவைத்துத் தான் எழுந்
திருக்கும் பாவனையாக விருக்கிற ருக்ஷம்,
உண்மையில் உரைமாட்டாதாரும் கோயில்
களில் தர்ம தேவதையாகிய நந்தி ஒற்றைக்

கால் தூக்கிப் படுத்திருக்கும் பாவனையாக
அமைத்திருப்பதால் மூடமாய் அறிவார்கள்.
மூடமாய் என்றதனால் மூடபக்தியினால் என்று
கொள்ளல் வேண்டும். மூடரும் பக்தியினால்
உண்மையுணர்வார்கள். சுற்றறிமூடரோ பக்தியு
மின்றித் தானு யுணரும் விவேக சக்தியுமின்றி
வாய்மதம்பேசித் தான் கெடுவதன்றி தன்னை
யடுத்தாரையும் கெடுவதில்லை கொண்டுபோய்
சிக்கவைத்து எடுத்த ஜன்மம் பாழாகச் செய்
வர். அம்மம்! இவர்கள் கெடுமையை நினைக்க
வும் மனங்கூசுகிறது. இதுகிற,

தர்மதேவதை கால்கள் முடங்கிப்படுத்தும்
ஒற்றைக்கால் தூக்கியெழுந்திருக்கும் பாவனையாக
வமைத்திருக்கும் நந்திரம் சுருவாய் அறி
யத்தக்கது. தர்மம் அழிவற்றது. அது ஒங்
கும், ஒடுங்கும். ஒடுக்கம் அதிகமான போது
முடங்கும். ஆனால் அதை முடக்கித்தள்ளிவிட்
டோமென்று சொல்லயாராலும் ஒண்ணது. தர்
மம் ஒடுங்கி அதர்மம் மேலிடும்போதெல்லாம்
நான் அவதாரமாகி அதர்மத்தையடக்கித்தர்மத்
தை நிலைநாட்டுகிறேன் என்று பகவான் கிதை
யில் அர்ச்சுனனுக்குப்பேசுத்த அபயவாக்காம்
அவ்யகத் மந்திரத்தின் நந்திரமே (விபக்தஸ்க்ஷ
னமே) நந்தியின் திருவுருவமைப்பு. இத்திரு
மயிலையில் ஐந்தாம் நான் ரிஷபவாஹனாடராய்
சேவைகொடுப்பதின் விசேஷமும், அச்சே
வையிலுள்ள மஹிமையும் இதுவே. தர்மதே
வதை நாலுகாலாலும் நின்று நிருத்தம் செய்
யும்போது பகவானுடைய காணற்கரிய காட்சி
ரிஷபதேவர்மூலமாய் எல்லாருக்கும் எளிதில்
கிடைக்கிறது. ரிஷபவாஹனம் வாயிலினாயெ
டுத்தபடியே பகவானுடைய தரிசன பூரணத்
தில் வாயசையாது கருவிக்ரணங்க ளெல்லாம்

* சாயச்சாத்தி - விஷயவாசனை முதிர்ந்த திரி
குணத்தாக ஸ்வரூப சங்கல்பவிரூத்தி.

† சாதிலிங்கம் - சிவசத்தியருள்: “சாதியென்ற
சத்திசிவ மருந்தன்னாலே பென்ற” சுப்பிரமணியர்
ஞானம்” போதிக்கும் சித்தர் வாக்காலுமறிந்து
கொள்க. சாதி லிங்கமென்பது ரஸகந்தக் கல்பான
ஒரு சரக்குமாம்.

‡ தர்மார்த்த காமமோகனம், அதாவது அறம்
பொருளின்பம் வீடு இவைவாறும் நாலுகால்களாம்.

அசைவற்றுப்போக, அத்தரிசனத்தி லிடுபட்டு நிற்கிற பாவனை, வெள்ளி ரிஷபவாஹனத்தைக் கண்ணுற்றோர் உள்ளத்தில் நானாகப்படும்.

தர்மம் ஒடுங்கின காலத்தில் அது நசித் துப்போகாது பின்னும் எழும்பும் கிளர்ச்சி யுடையதென்பது தர்மத்தின் ஸ்வபாவம். அது நகர்த்தெவர் பகவானையே கண்ணிமைபாது பார்த்துக்கொண்டிருப்பது போல், பகவானையே கிந்தித்துக்கொண்டிருப்பார் உள்ளத்தில் பிறர்நுண்ணிதலின்றி தானுயிர்க்கும் உள்ளக் கிளர்ச்சியாகியிருந்து விளங்கும். அந்த உள் ளக்கிளர்ச்சி காசு பணம், பேர் புகழ், கிரீத்தி அபகிர்ந்தி, ஸ்வபலம் பிறலம் முதலான துவர்ணவ(பேத)பாவனையினால் பாதிக்கப்படா தது. தர்மம் ஒன்றே லக்ஷியமாகி (ஏகிபாவ மாப்) அதில் மனம்போவ தமைந்த புத்தியுள்ள தாய், தேஹோஹம் என்கிறபாவனையற்றதாய், அபார சக்தியுள்ளதாய் இயங்கி விளங்கும். “யாராவும் மென்னை யமட்டவொன்னுதினி, சீரார் பிரான்வர் தென்சிறை புகுந்தனர்” என்னும் நிருஸல்வர்க்கு தர்மிஷ்டர் ஒருவரு க்கே பொருந்தும். மற்றோர் அதன் மர்மத்தை யறிபார். அதன்சக்தியையு மறியார். அந்த தர் மிஷ்டர் உள்ளத்திலே உதயாலதமனமின்றிப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் உண்மைப்பிர காசத்தையும் உணரார். “ஏன் உணரார்?” எனில் “ஊன்களான்படியினாலே!” அவர்களது முடமான தேஹோஹபாவனையில் உள்ளபுக் கிடமில்லையாதலால், அறிவிலாய்ந்தமர்தலாம் சக்தியின்றி “பரிந்து பஸ்பேசவர் பாரைச் சீர்திருத் தென்பர், அறிந்தறித் துணரவோ ழர்வமுமில்லை யென்பர், அரிதரிது கொமை யிது! அநிபாயமிது வென்பாரே!”

அவர்களுடைய ‘நிருதாவார்த்தை’யான இப்பேச்சுகளைத் தள்ளிவிடலோ, “அகம்பாவக் கூத்து” இஹம்பாவம் (இத்தலோகமேசகமெ ன்கிற லோகாயதமதம்) கிறைந்த ஆடுவர். அந்த அஹிம்பாவக்கூத்தைக் கண்ணிருந்து கண்டோர், அதை நன்றாக வரைந்திருக்கிறார்.

“என்பாரே யவர் எல்லா மறிந்தவர்போல் வன்பேச்சுப்பேசுவர் வான்மேற் பழிபோட் னேப்பேச்சுக்கேளே னுண்மையுருளாவல்லேன் என்பேச்சுக் கேட்டேன யிவ்வளவையாசுபியென் [பார்.]” —Vanity Fair’.

அகம்பாவக்கூத்தாடி அகச்செருக்கு மேற் கொண்டு அஹமுகப்பார்வைபற்று உளக்கண் குருடாகி உலகையெல்லாம் தன் வழிப்படுத்தப் பார்ப்பார். “குருடனும் குருடனும் குருட் டாட்டமாடிக் குழியில் விழுந்ததே” மென்ற திருமந்திரத்துக்கிலக்கா இவர்கள் தானுங்கிட்டுத் தள்ளிப்பிட்டுநாரையும் கெடுவழிகாட்டிக் கெடச்செய்வர். இவ்வளவும் தத்துவார்த்தம். தத்துவஞானமில்லாதார் “எல்லாந்தெரிந்தவர் போல்” “உட்டுச்சுக்காக்காப் கறிக்குதவானு” என்று குதர்க்கவாதம்பெயவர். இப்பேர்ப்பட்ட வர்கள் வாயை அடக்குவது அசாத்தியமாகி னும், இவர்கள் “அகச்செருக்கு” அதாவது “கொட்டம்” அடங்க, சாதனவழிபற்றிச்சாதித் தோரான சித்தர்கள் “கடுகைத்துளைத்தெழு கடலைபடைத்த” வானு, இவர்களுடைய அட்ட டுப் பேச்சில் ஆத்மார்த்தமான ஏன்மை பொ ருந்தப் பலவானு பாடியிருக்கிறார்கள். “ஸர்வம் பிரஜம்மபம்” என்ப துண்மைபானால், அகப் பேய்பிடித்த அசுடர்கள்மொழியிலிம்மட்டும் அந் தபாஷ்மம் இல்லாமற் போய்விடுமோ? போ காது! ஆகவே அகச்செருக்குற்றவர் பரிம பாட்டைபெல்லாம் ஸ்வாதுபவத்தாலே புணர் த்துவான் அகப்பேய்ச்சித்தர் என்பவர் அகப் பேய்ப் பாட்டுப் பாடியிருக்கிறார். ஸ்வயபுத்திய மில்லாது, சொல்வார் பேச்சையும் இதாஹித் மறித் துணருவதற்கு வேண்டிய விவேகமில்லா து, சிறு குழத்தை மிகுவாதம் செய்து தான் டிடித்தபிழையைகிறைவேற்றிக்கொள்ள அமுதையன்றி வேறுசாதனமறியானு, அமுதையைபே அணிபாகப் பூண்டு விளங்குவதுபோலுள்ள கோழைமனத்தர்கள் குறை சிறுமைக்குறிப் பிட்டுக்காட்டுவான் ஒருவர் அழகணிச்சித்தராய் முன் வந்து “நூவசுட்சஸ்” என்றுபாட்டும்

“ஞானக்கண்ணையே” குறியாகக்கொண்டு
 “என் கண்ணம்மா!” வென்று சொல்லிப் பிரலா
 பித்திருக்கிறார். அவருடைய பாட்டில் ஒன்று
 தான், இதன் முகப்பில் எடுத்த செழுதப்பட்ட
 டிருக்கிறது.

2.

“கலியாணக்கூத்தோ, கலிக்கூத்தோ?”

—H—

விவேகசிந்தாமணியை வாசிப்போர் எல்
 லாரும் 1909-ம் வருஷம் பிப்ரவரி, மார்ச்சு,
 ஏப்ரல் மாதங்களின் விவேகசிந்தாமணி சஞ்
 சிகைகளில் ‘மாப்பிள்ளைதேடல் அல்லது காணு
 மற்போன கட்டழகன்’ என்ற மருட்டுக்குட்டி
 ஸ்ரீஸ்த்யானந்தசாந்தசர்மா எழுதிய மூன்று
 விஷயங்களையும் நன்றாக வாசித்து மனதில்வை
 த்திருப்பார்களென்று எண்ணுகிறோம். அதில்
 “மாப்பிள்ளையென்றால் என்ன?” என்று துவக்
 கி, உண்மையில் உள்ளபடி இலக்கியம் கண்ட
 தற்கு இலக்கணம் கூறியிருந்தார். அவர் யோசி
 யானதால் பொறி புலன்களையடக்கித் தன்
 ஐயோதிரம்மனதினாலேயே “யன்மனஸ்சிருஷ்டி
 விதிவியவநகர்மக்ருத்” என்ற மண்டலப்ரா
 ஸ்மரணோபதேஷத்தொடக்கப்படி, தான்தேடிய
 மாப்பிள்ளையைத்தன்னுள் தானே சிருஷ்டித்
 து வளர்த்து லக்ஷணங்கூறிப்பின்னர் லக்ஷியத்
 தில் தானே அந்த மாப்பிள்ளையை ஒடுக்கிவிட்
 டார். சுலோகிருத்த இக்காலத்தில் லக்ஷியார்த்த
 மாள மாப்பிள்ளை (Ideal Bridegroom) கிடை
 ய்ப்பது லகுவாயிருக்கிறதா? எங்குபோனாலும்
 “எதிர்ஜாயின்” என்ன கொடுக்கிறாய் என்பது
 வழக்கமாயிருக்கிறது. குலம், கோத்திரம்,
 குலம், மனம் எல்லாம் அப்படித்தான். “எதிர்
 ஜாயின்” என்றால் முதல் ஜாயினுக்கு எதிராக
 அதோ ஜாயின்கேடுகிறார்கள் என்று வாச்சி
 யார்த்தம் பண்ணிக்கொண்டு, “ஸ்வாமி! எதிர்
 ஜாயின் கோட்கூறிக் கொ, உங்கலிடத்தில் ஜாயி
 ன் கொடுக்க என்ன இருக்கிற” தென்றால் “பிள்
 னாயிருக்கிறது” என்கிறார்கள். அப்படியென்றால்

அவர்கள் உள்ளக்கருத்தைபுள்ளபடி பச்சை
 யாய்ச்சொல்ல, “உங்கலிடத்தில் பெண்ணிருக்
 கிறது, எங்கள் பிள்ளையாண்டானிடத்தில்
 கோவணமிருக்கிறது. இன்னம் என்னவேண்
 டம்?” என்று அர்த்தமாகும். கோவணத்துக்
 குக் காசுகொடுத்துச் சிறிநின்பம் நாடினால்
 அதைத்தான் பண்டைக்காலத்து மறவும் மற்ற
 முட்டாள்களும் வியபிசாரம் என்று சொல்லி
 யெழுதிவைத்துவிட்டார்கள். என் பெண்ணை
 நான் இல்லறம் நடத்தச் செய்ய எண்ணமே
 யல்லாமல், வியாபிசாரஞ்செய்யத் தயார்செய்ய
 வேண்டி நான் வரன் கேட்கவில்லை யென்றால்,
 ஆ! அப்படியா! அது தான்தர்மம்! ‘இல்லற
 மல்லது நல்லறமல்ல’ வென்று சொல்லியிருக்
 கிறதோ இல்லையோ! எங்கப்பா இந்திரனாயிருந்
 தார், அவரப்பா சந்திரனாயிருந்தார். எங்கள்
 சந்ததியே தெய்விகமன்றி மாதுஷீக மில்லை!”
 யென்கிறார்கள்.

இவர்கள் குலம் கோத்திரம் தெய்விகமா
 யிருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலுஞ் சரி!
 “மாதுஷீக மில்லை” யென்பதுமட்டும் சத்தி
 யம்! இது பின்னால்தான் தெரியவரும். தத்
 காலத்துக்கு வாய்தவறி வந்ததோர் உண்மை
 யானதால், அதைப் பொய்யோடு பொய்யாகப்
 பொருத்த வைத்துத் தப்பர்த்தம் செய்துகொ
 ள்ள வேண்டியதுதான். எப்படியோ கெட்
 டலைத்து காணாத காட்சி யெல்லாம் கண்டு,
 கேளாத வார்த்தையெல்லாம் கேட்டு, மூன்று
 நான்கு வருஷம் “காணுமற்போன கட்டழ
 கன்”த் தேடியலைப்போது, கலியாண தர
 கர்களான வைதிகப் பாசிகள் இவனை மோப்
 பம் பிடித்துக்கொண்டு, இவனுக்குச் சூழ்வினை
 வேறு செய்துகொடுக்கிறார்கள். இவனும் அலைந்
 தலைத்து அலுத்துச் சலுத்துப் போனான்.
 தேங்காய்த் துண்டத்துக் காசைப் பட்ட
 எலி யல்லாததால், புறவைத்துப் பிடி
 க்க முடியாது. “மாப்பிள்ளை தேடித் தேடி
 யலைத்து தேர்த்தபழம் பெருச்சாளி யிது!

ஆகையால், இதைக்கூடுவைத்தே பிடிக்க வேண்டும். அந்தக் கூட்டிற்குள்ளும் பழந் தோசை போட்டால் ஊசல் வேகம் அறிந்து கொண்டு பழம்பெருச்சாளி “பிது தர்மதத்தா மல்ல பெருச்சாளிக்கூடு” என்று தெரிந்து கொண்டுபோய்க் கிடும். கலியாணப்படிப்பு” பழந் தோசை போல் ஊசல் எடுத்துப் போய்விட்டது. ஆகையால் சுடச்சுட ‘கமகம்’ வென்று வாசனைபடிக்கும்படி நெய் சேர்த்து வார்த்த அடைசுட்டுக் கூட்டில்வைக்க வேண்டும் இதுக்கும் விதபற்ற முண்டங்கள் பின்னர் தின்று கொண்டு எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவர்களைப் பற்றி இப்பொழுது விசாயிலிலே!

அப்பன் எப்படியோ உத்தியோகம் செய்து அரைக்காசு வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டால் அனைக்கொண்டு கௌரவமாய்க் காலசேஷ்யம் செய்துகொண்டு கலியாணச்சர்வதையில் கொக்கி போசும் காளைகள் ஏதோ சில விருக்கின்றன! எங்கு பார்த்தாலும் ஏகாதசி விரதமும் துவா தசிக் கட்டினாயுமா யிருக்கும் இக்காலத்தில், ஏதோ தக்காலம் அன்ன வஸ்திரத்திற் கிருக்கிற விடமா யிருந்தால் எப்படியாவது மாள மாய்ப் பிழைத்துப்போவான் என்பது பெண்ணைப் பெற்றவனுடைய எண்ணம்! ஆனால் அப்படி நிரூபிப்பவன் தர்மிஷ்டனுயிருப்பானாக லால், அவன் எதிர்ஜாமீன்’ கொடுக்கும் வியபி சார விவாஹத்திற் குடன்படான். ஆகவே பெருமைக்காகவோ பேருக்காகவோ ஊசலெடுத்துப்போன “கலியாணப் படிப்பு”க்குப் பதிலாக, “கலியாண உத்தியோகம்” என்று ஒன்று புதிதாய்க் கிளம்பி யிருக்கிறது. “ஞானியின் பிள்ளை பைத்திபக்காரன்” என்றொரு பழமொழி யுண்டு. இது எப்படி யானாலும் “உத்தியோகஸ்தன் பிள்ளை தத்தாரி” பென்பது மட்டும் நிச்சயம். தத்தாரி பென்றால் காசு பண மில்லையென றருத்த மில்லை. காசு பண மிருப்பதனால் தான் பணத்தை நம்பிக் குணத் தை யிழைத்துத் தக்க மார்த்தாண்டானாகிடுகிறான்!

ஐயோ பாவம்! இவர்கள் பால்பத்தையும் பின்வரும் கதிரையையும் நிரைக்கரினைக்கப் பரிதாபம் மேலிடுகிறது!

“காணுமற்போன கட்டழகனை” க்கண்டு பிடித்தாய் விட்டது! உண்மையான உள்ளுழகு பொருத்தியவனு யிருந்தால் அவன் கிலையில்லா மாணிக்கம். லக்ஷ்மீநாராயணானாகச் செய்யும் பூனைக்குக் குக்கவனுன சம்பாத்திர னாய்கிடுகிறான். அப்படிப்பட்ட மாப்பிள்ளை பெண்ணின் பூர்வஜன்ம பூஜாபலனுலேயே கிடைக்க வேண்டும். மற்றப்படி குடுமி யழகும்கோவணக்கட்டழகும் மட்டும் பொருத்தியமாப்பிள்ளை பெல்லாம் மண்ணுங்கட்டி மாப்பிள்ளைதான். தாவி கட்டி யாகிரமட்டும் மாப்பிள்ளையின் குடுமி யழகும், சுலியாண ஸ்தவரம் செய்துகொண்டு காசியாத்திரை போவதற்காக மைஜீட்டிய கண்களும், பொட்டிட்டெற்றியும், மாப்பிளைக் கோலமும் மௌனகிரதம் பூண்ட வாயுமாய், பிள்ளை பார்ப்பதற் கழகாய்த்தா னிருக்கிறான். இந்த மேல்மினுக்கெல்லாம் தாவிக்கிடுகிற மட்டும் தான். அப்புறம் மினுக்குத் தளருக்கெல்லாம் போய் குணக்குப்பிணைக்கெல்லாம் கிளம்புகிறது! மனக்குரங்கு சம்மா கிருக்காமல் வானரசேஷ்டைபெல்லாம் செப்தெது! “சம்மா கிருக்கிறையா சொகுப்பதைக்காட்டி மா?” என்று மாப்பிள்ளை உறுமிப் பழுதுறுத்து கிறார். வெற்றிலை பாக்குச் சுமாகாரம் முதல் 8 வந்து கிளைபாட்டுச், சிஞ்சிந்தி வரையில் எல்லாம் மாப்பிள்ளையின் வானரசேஷ்டைக்குப்பயந்து கொண்டதான் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் போகித்து நடக்கவேண்டும். அந்தை, பாட்டி, கல்யாணத்துக்கு வந்தவர் போனவர், செட்டவர், கழித்தவர் நட்டவர், இட்டவர் எல்லாருக்கும் மாப்பிள்ளை முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டி தான் மரியாதை செய்யவேண்டும்.

கலியாணத்திற் கூடவந்தது கழுவதபாறு தும், மாப்பிள்ளை சம்பத்திசேரையி அதுவும் கலந்து விட்டால், அதுதற்கும் ஸர்வபாசாரம்

களும் செய்து தீரவேண்டும். உபசாரசந்தோஷத்தில் அது தன் குரலேக்காட்டி விட்டால் மாப்பிள்ளை முகத்துக்காக அதன் காலில் விழுந்து “சுத்தாதேயப்பா வன்சரலில் விழுகிறேன்!” என்று கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். அத்தையாட்டிகள், கலியாணத்துக்கு வந்த வம்பர்கள், வீணர்கள் இவர்கள் வைக்கும் சொட்டுகளுக்கெல்லாம் முதுகு கொடுத்துக் கொண்டு நித்சுவேண்டும்! கலியாணம் ஐந்து நாளும் எப்படியோ படாத பாடும்பட்டுக் கொடாத கேடும் கொட்டு சம்பந்திகளை யூருக்கு அனுப்பியாயிவிட்டது! “அப்பா!” என்று ஒரு வாரம் கலியாணம்செய்த சிரமத்தீர எல்லாவையும் மறந்துஇளைப்பாற இடம் கொடார்கள். மாப்பிள்ளைக்குத் தாலிகட்டியானவுடனே பெண்ணின் அழகு தனதுமனமதருபத்திற்கு இசைந்ததாக எல்லையென்று நன்றாகப்பட்டுவிடுகிறது. அவன் நினைத்துக்கொண்ட ரதி இதற்கு முன் சொப்பனத்தில் மட்டும் தோன்றியவன், இப்பொழுது ஜாக்கிரத்தையும் அவன் முன்னர்துதின்று மோஹிதியோல் தன் அழகைக் காட்டி, “என்னைத்தன்ளி அந்தப்பெண்ணைத் தாலிகட்டினேயே, என்னழகு அவளுக்குவருமா?” வென்று கேட்கிறான்! மாப்பிள்ளைக்கு அக்கம் பொறுக்கமுடிக்கிறதில்லை! மோஹினி பழகைப்பார்த்துவிட்டு, “என்னுடைய ரம்பை நூற்றாறுக்கண் பொட்டை”யென்று சொன்னால் கதையாக, எதிரே வந்த மோஹினியை ரதி பென்றேறாம்பி, இந்தப்பெண்டாட்டி. பெனக்கு அறகாக எல்லையென்று விட்டிழுந்துவரவே பெல்லாம் வைப ஆரம்பிக்கிறான். தாயாளுக்குப் பாவம்! பிள்ளையாண்டான் பிள்ளைகள் பொறுக்க முடியவில்லை! அவளுடைய பெற்ற வாயிறு புண்ணாகத், தானும் கூடவருகிறார்கள். என்ன சமாதானம் சொல்லியும் பிள்ளையாண்டானுக்கு மனது சமாதானம் ஆகவில்லை! இவன் 16-வது பிராயமுதல் 23-வது பிராயம்வரைவில் கலியாணமாகாமலிரு

ந்து வேறு இடங்களில் கலியாணமானபெண்களெல்லாரும் இந்த மன்மதன் அழகைக்கண்டால் மோஹித்துப் போயிருப்பார் களென்று மனப்பால் குடிக்கிறான்! கலியாணத்துக்குப் போய்வந்தவீடு அல்லோல கல்லோலப்படுகிறது! பிள்ளையாண்டான் தன் சன்ம மெல்லாம் பாழ்த்துப்போய்விட்டதென்கிறான். இந்தக்கஷ்டத்திற்கென்னசெய்கிறது பாவம்! பிள்ளையாண்டான் நடத்தை பார்ப்பவர்களுக்குப் பரிகாசமாயிருக்கிறது! பெற்றவளுக்கு அப்படித் தோன்றுமா? எப்படியும் “காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு பொன்னுஞ்சு” தானே! மற்றவர்களைல்லாம் பிள்ளையாண்டான் ஆறுத்துயரைப்பார்த்துப் பரிஹாஸம் செய்ய, பெற்றவன் மட்டும், பிள்ளையைப்பெற்ற வாஞ்சையால் அவனோடு அனுதாபப்பட்டு அவன் என்னமெல்லாம் தன்னென்னமாடு மளவுக்குச் சிந்தா குலப்பட்டு வருந்துகிறான். தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் மனதொத்துப் போய்விட்டது! இனி உலகம், தர்மம், உண்மை யொன்றும் அவர்களுக்கு லக்ஷியமில்லை! எப்படியாவது தாயும் பிள்ளையும் மனமொத்திருந்தால் அதுவே போதும்!

பெண்புத்தி பிண்புத்தியாதலால், பிள்ளையைச் சமாதானப்படுத்தவேண்டி அவன் ஆலோசனைக் கெல்லாம், உடந்தையாயிருந்து அவனாபிப்பிராயங்க லெல்லாம் தன்னதாகப்பாவிக்கிறான். வேறுகலியாணம் செய்யவோகிதி (சட்டம்)இல்லை. நடந்ததைத் தள்ளுவோ நிமித்தம் (காரணம்) இல்லை. ஆகவே பெண்புத்திக்குச் சூழுவீணசகஜமாய் வருமாதலால், கைகேயியைப்போல் ஒரு புத்திசெய்து தீர்மானம் சுட்டுகிறான். எல்லாரும் முன்னதாகப்பார்த்து மனம்ஒப்பிச் செய்த விவாஹத்தைத் தள்ளுவது லகுனல்ல! தள்ளினால் வேறுவிவாகம் செய்வது லகுனில் சாத்தியமல்ல; சாத்தியமானாலும் புத்தமல்ல! ஆகையால் கைகேயிபுத்தியைக்கொண்டு எல்லாரும் கூடிப் பிள்வருகிற

படி யோசனை செய்து முடிவு கட்டிவிடுகிறார்கள்:—

“கொண்டவிடம் குலமும் கோத்திரமும் பொருந்தியநாயிருப்பதால், கிணத்துச் சலத்தை வெள்ளங்கொண்டு போகாது என்பது நிச்சயம்! தாழ்கட்டின பெண்ணை ஒன்றும் செய்யமாட்டார்கள். தாம் பிள்ளையிட்டுக்காராதலால், தமக்கு வேறுபெண் தேடுவதாகப் பாசாங்கு செய்வதில் லஞ்சை மானம் ஒன்று மில்லை. ஸந்தரமான ஆத்மவிவாஹத்தை அச்சாஷியாகவும் பிராஜ்மணன் சாஷியாகவும் ஆயிரம் சந்தியம்செய்துகொடுத்துவிட்டு, ஆயிரக் கணக்காகப் பணத்தையும் செலவு செய்து ஊரான் நடத்த, அவன்பெண்ணைநீர்ம பந்ரிபாய்க் கைநீட்டி க்ஷயித்துக் கொண்ட பின் அதன்மம் செய்பத் துணிவானாலும், அவன் துணிச்சலைக் கேடுகெட்டதோர் கவி புலகம் சிலாகித்துக் கொண்டாடினாலும் கொண்டாடா விட்டாலும், அவனைப் பாதகனென்றும், பறுகிட்டென்றும் தள்ளிவைப்பதில்லை. ஆகையால், “கெடுவான் கேடுநினைப்பான்” என்பதை யுள்ளமல், விபவஸ்தை கெட்டுத் தான் ஆடினதே கூத்தாக ஆடலாம் என்பது இவர்களுடைய தூராலோசனையின் முடிவு.

3

மாப்பிள்ளை முடுக்கோ மணமுடுக்கோ?

—==—

கலியாணம் ஆனபின் இரு குடும்பமும் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு ஆஸ்பகமாகவும் போக்குவாத்துக்கு இடமாகவு யிருக்கும்படி வைதகமாகவும் லௌகிகவும் பெரியோர் பல சம்பிரதாயங்களை பேர்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்.

ஆடி பென்றும், ஆறாமாசமென்றும், தீபாவளி பென்றும், ஸ்தாலிபாக மென்றும், சோபன மென்றும் அனேகசப சோபனதிகாரிகள் கின்றன. இவைபெல்லாம் சுமபந்திகள் மனமொத்துக்கலந்து லுத்த உபவினாசுவாதற்குச் சாதனங்களாக ஆவமத்தன. இதைபெல்லாம்

தூர் வினியோகப்படுத்தி மாப்பிள்ளைபய்க்கிண்டிவிட்டுக் காசுபறிப்பதற்கான சம்பளங்களாகச் செய்து மனஸ்தாபத்தை விநுத்தி செய்துகொண்டு, கடைசியில் மனஸ்தாபம் காரணமாக வேறு கலியாணம் செய்து விடுவதாகப் பயமுறுத்தி பெண்ணைப்பெற்றவனை ஓட்டாண்டியாக்கி விட்டுக், கடைசியில் பெண்ணுக்குப் பிறந்தஹமும் பாழாகிப் புக்காடும் மில்லாமல் சந்தியில் நிற்கும்படியான ஸ்திதியில் எவனாவது போக்குச்சாக்குச் செட்டவன் பெண்ணைக்கொடுக்கவந்தால், வீண்வர்மத்தாலும், காமத்தாலும், கர்வம் தலைக்கேறி வேறு “விவாஹம்” செய்து கொண்டு தற்பாதர்பமென்கிற விபவஸ்தை கெட்டு, ஆயிரக்காலத்துப் பயிரான விவாஹதர்மத்தை யழிந்துத் தானுமழிந்து, தன் குலமுமழிந்து, ஸமுமழிந்து சாதமதாசாரங்களுமழிந்து, ஹருக்குக் கேடாய் உலகுக்குப் பாரமாய், காமவெறியிற் பிறந்த குழந்தைகள் சிலவற்றை அரகதைகளாகவும் அபியாக்சியர்களாகவும் விட்டு, பொய், பிறட்டிப், பித்தலாட்டங்களால் வயிற்றை வளர்த்துக்கொண்டு பேமானிகளாய்க் காலங்கழிக்கும் கசடர்கள் எத்தனையோ பேர்கள்! இவர்கள் நம்கேசத்தைக் கெடுக்கவந்த நாசகாலர்களே யன்றி, “மாணுஷிகத் தன்மை” பென்பது இவர்கிடம் மருந்துக்கு மில்லை!

இவர்களுக்கு அனுகூலமாகப் புத்தி செட்ட பெண்பாலர் தர்மாதர்ம மின்னதென்னுணராமல் தம் மெளட்டியத்தால் ஹடம் சாதிக்கிறார்கள். நமக்குள் விவாஹம் என்பது காமத்தை வளர்ப்பதற்கில்லை: காமத்தை விடுவதற்கே பென்று இவர்கள் உணர்வதில்லை. உணர்த்தினும் செட்பதில்லை. மாப்பிள்ளை பெண்டாட்டி வேண்டாமென்று முறுத்துகை காலமெல்லாம் பொறுத்திருந்த கிதஸ்தன், “ஹே! ‘இச்சாகத்தி உமாகுமாரி’ என்பதைப் போல், அன்பிற்றிற்று அன்பில் வளர்த்து அன்புநலையாடி, தனது ‘இச்சாகத்தி’ பே

போலும் உமாதாமாரியைப் போலும் வளர்ந்த பெண்ணை வேண்டாவெறுப்பா யிருப்பவன் வாசலில் கொண்டுபோய் எப்படி விடுகிற தென்று மனமொடுங்கி எப்படியும் நம் மானத் தை நாமே காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்!” என்கிற உறுதியோ டிருக்கையில், கெடுமதியால் கேடுகெட்டு தூராலோசனை செய்து சங்கற்பித்த கபடநாடகம், கடைசியில் தாம் கள் நினைத்ததுபோல் நடந்தேறாமையுண்டு, மானம் கெட்டு, மரியாதை கெட்டு, லஜை கெட்டுத் தான்செய்ததை யெல்லாம் ஒளித் துக் காட்டிப் பொய்சொல்லிப் பலரிடத்தும் சொல்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பொய் யனுதாபம் சம்பாதித்துக் கொண்டு, “என் பெண்டாட்டியை விடுகிறையா இல்லையா!” வென்று கலவைக்காரனைப்போல் கசுளி கட்டிக் கொண்டு, ஊரிலுள்ளவர்களை பெல்லாம் உடற் றையாப் சேர்த்துக் கொண்டு வீண்கலகம் செய்துகொள்! ஐயோபாவம்! இவன் புத்திபோன போக்கை பென்னென்றுசொல்கிறது!

“பனங்காட்டுநரி சலசலப்புக் கஞ்சாது!” என்றொரு பழமொழி யுண்டு. இப்பேர்ப்பட்ட போக்கியதைகள் நிறைந்த விடத்தில் சம்பந் தம் செய்து, படாதபாடும் பட்டுக் கெடாதபடி பெல்லாம் கெட்டு, இந்தப் பேமானிகளுக்குச் சரியான சம்பந்தியாய் வெளியில் வந்து தலை திமிர்ந்து நிற்க வெட்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறவன் இவர்கள் மனத்தையும் குணத்தையு முள்ளபடி பறித்தனானால், காய்ந்த பன வோலைகள் காற்றில் சலசலவென்று சப்திப்பதினாலும், ஏதோ அபாயம் வந்து விட்டதென்று நினைப்பானா? தர்மமேதல்காக்கு மென்கிற கிட சித்தத்தோடு இந்த மானிடப்பந்தர் காற்றில் அடிபட்டு ஒடுகிறபடியெல்லாம் ஒட்டும்! சத் துள்ள தானியம் எப்படியும் சமையலுக்கே பாகுமி குப்பையிற் கிடந்தாலும் சூர்யமணி கிறம் கெடாது! என்றொருட்குத்து வாக்கியம் கனியிப்பதி சிரத்தையோடு லக்ஷியம் வைத்த

வனுப் இவன் செய்யும் அட்டஹாஸங்களுக் கெல்லாம் ஆராயிருந்தும், நிலை குலைந்து மனத்தளர்ந்து போகான்.

அவ்வளவு முன்யோசனையும் தைரியமு மில்லாதவர்கள், முன்னுக்குப் பயந்து பின்னுக் குத் துணிந்து இப்படிப்பட்ட பேமானிகளின் பேய்க் கூத்தை யடக்குவான் தீரமாய் நடந்து கொள்வார்கள். எப்படியானாலும் தர்மபத்னி பென்று கைதொட்ட புருஷன் ஸஹதர்மிணி யான பத்தியைக் கொள்வன கொடுப்பனவாம் சரக்காக மதித்து “என் சரக்கை பென்னிடம் ஒப்புவி” பென்று கேட்பானாகில் அந்த மகிழ் வியைப்போல நிரூபுடன் உலகத்தி லில்லை.

“மாப்பிள்ளை முடுக்கோ, மணமுடுக் கோ!” வென்று சொல்லும்படி, இது மாப்பி ண்ளைபின் குணவிசேஷத்தால் செய்யும் முடுக் கோ அல்லது மணமுடுக்கோ?

இது விஷயமாய் ஒரு கதைபுண்டு. ஒரு குரங்கு மனுஷரூபம்நரித்து, ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொண்டது. பின்னர், தான் மணவினைசெய்து கொண்டமுடுக்கினால், அப்பெண்ணைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகவேண்டுமென்று திரிப்பந்தம் செய்தது. தர்மத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்துகொண்ட பெண்ணை அப்படியேவிட, அவளைக்காட்டு வறியே அழைத்துக்கொண்டு போயிற்று. அப் பெண் காலநோவுற்றுக் கீளையுறுப்பசியும்களை யும் மேலிட்டு இனி நடக்கச்சக்தியில்லையெப ன்று சொன்ன போதெல்லாம் “எம்மாவீருக் கிறையா சொருபத்தைக்காட்டட்டுமா?” வென் னு பயமுறுத்தும், அந்தப்பேதைப்பெண் பய ந்து பின்னும் பின்னும் பொறுத்து,வறியுந்நு நடுக்காட்டிற்றோயும், வீடுவாசல் ஊர்பேர் ஒன் றுந்தெரியாமல் தன்னை மருட்டியிருட்டிக் கொ ண்டேபோன கணவனைப்பார்த்துக் கடைசியில் “உமது சொருபத்தைத்தான் காட்டுமே பார்ப் போம்” என்று சொல்ல, அது டாதுடவேடம் மாறித் தன் ஸ்வபருபமான குரங்கு ரூபமெடுத்

துக்கொண்டு மரக்கிளைகளின்பேல் பாய்ந்து ஓடி விட்டதாகச் சொல்லும் ஓர் தத்துவஸாரம் நிறைந்தவையுண்டு. அதுபோலக்குணக்கேடன ஒருவன் நயங்குடிப்பிறந்த குலப்பெண்ணைப் பார்த்து “நான் தான் உன்னைத் தாலிகட்டிவிட்டேன்! நீதான் தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டுவிட்டாய்! இனி நீ யென்வரம் நன்றாய்ச்சிக்கொண்டவளானாய்!” என்று சொல்லிக் காட்டுவானால் அது குரங்கு மாப்பிள்ளை செய்து காட்டிய மனமுடுக்கை யொக்கும்!

அந்தத் குரங்கின் கதை யென்னுயிற்றென்று, அத்தை, பாட்டி, கிழவிகளுக்கும், சிறு பெண்களுக்குங்கூட நன்றாகத்தெரியும். அதர்மம் காலபுலத்தால் சிறிது காலத்துக்கு தர்மத்தைப் பெண்டு கொண்டு தனக்குக் கீழ்ப்படும் படியானும் பாக்கிபம் பெற்றாலும், கடைசியில் தர்மமே தலையெடுக்கும்! அதர்மம் அதன் குலத்தோடு நிர்மூலமாயிழிந்தேபோகும்! என்பது அந்தகதையின் உண்மைப்போதமாம்.

மனமாகிப் குரங்கு விஷப்பற்றென்கிற காட்டைவிட்டு, விஷப் பிவிர்த்தி யென்கிற கருணைவடிவம் மானிடவுருவம் தரித்து, தர்மம் என்கிற “கருணையங் கடலாம்” பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு, அப்பெண்ணை அதர்மம் நிறைந்த விஷப்பற்றான காட்டில் இட்டுக்கொண்டுபோக, அப்பெண் விஷயப்பற்றில் நாட்டம் வைக்காமல், நானே தர்மஸம்வர்த்தனியாயிருந்து விஷப்பற்றில் துழைந்துவெகுதூரம் தனது விரக்தி வைராக்சியத்தால் சமாளித்தும், கடைசியில் சோர்வுற்றபோது தன்னைத்தாலிகட்டிய(அகாலவது)இன்கேதர்ம வேஷம்போட்டுக்கைப்பற்றிய கணவன் மருட்டல் உருட்டலுக்குப் பயப்படாதவனாய் அவன்சொருபத்தைக்காட்டச்சொல்ல, “காமத்தோடு கூடிய மனமாம் குரங்கு” தான் விஷயத்தில் பற்றுண்டுபுதுவதைக்காட்ட, அவன் அது சகியாளாக மூர்ச்சித்துப்போசப்பொறுமை யுறிக்கொண்டு தர்மத்தையே சித்தித்து வந்த அந்தப் பெண்ணை அவளுடன்

பிறந்த ஆண்பிள்ளையான தீரம் என்னும் சகோதரன் வந்து விஷப்பற்றுள்ள மனமாகிப் குரங்கையும் அதிலிருந்துண்டான பாப கர்மங்களாகியசந்ததியையும் நாசம்செய்து தன் வீரச்செய்கையால் அவளை (அந்தத் தர்மப்பெண்ணை)அதர்மத்தினின்று விடுவித்துப் பிறந்தகாமம் (தர்மஸ்வரூப)வீணினங்க அவளை பிட்டுக்கொண்டு போய், வஞ்சகநெஞ்சோடு அங்கும் வந்த காம சங்கல்ப மனதாகிய குரங்குரூப மாப்பிள்ளையைத் தீயான குறைவு யென்கிற கிணற்றில் தள்ளி தர்மஸ்வ ரூபினியான பெண்ணை முக்தி விட்டில் நிலைபாக இருக்கச் செய்தான். கிணற்றில் கிழந்த மாப்பிள்ளை பிழைத் தெழுந்த விவேகமுற்றுத் தானும் ஆகம் ஸ்வரூபியானாலும், “சாயச் சரக்கெடுத்தே” — திரி குணத்தகளுகி ருண குணத்தி லிடுபட்டுள்ள விஷயவாசனை முதிர்ச்சியில், சிவசத்தியருளாம் “சாதிலெங்கம்” சேர்ந்து, அனுத் திரளாய் விளங்கும் ஆனவமல மாயை சேர, அஃகை திபானுஞ்செய்து தைலதாரைபோல் ஆனவ மலத்தியானம் முதிர்ந்து, “புருவத்திடை நடுவே பொட்டென்று பொட்டு மிட்டால்” — திரியபாசாரமான ஆனவ மலத்தைப் புருவ மத்தியில் மைபாசுக்கட்டி, ஆவான திலகமாகிவ ல்லாடத்தில் தரித்ததனுலே, புருவமத்தியமான ஆக்ஞா சக்ரத்தில் அஞ்ஞான மருந்து சேர்ந்து (ஆத்ம பூரண பாவம் சிறிது கலங்கின தினுலே) ஞானப்பெண்ணையே “என்கணனம்” — “நான்” இவ்வேஷமனேனடி! — இப்படிச் குரங்கு வேஷமெடுத்து உண்னையும் படுத்தி, நானும் படாதுபாடெல்லாம் பட்டுக், கடைசியில் கிணற்றில் வீழ்த்தப்பட்டுப் (பிரகிருதி வசத்தினால்) திபானாகாசகுணையில் வீழ்ந்து) பிழைத்ததிறகு. என்ன இந்த வேஷமெல்லாம் தரிக்கும்படியானேனடி! (ஆத்ம) புத்தி கொட்டுக் குரங்காய்ச் சமைந்தனனக்கு இப்பொழுது உன்னருளாலே (ஆத்ம) புத்தி வந்தது! என்பது.

ஓம் காமேச பத்தமாங்கல்ய ஸுதித்ரேசோதித

கத்தராயநம்:

— 3 —

* Root-Cure.

The Sixteen-fold Remedy for the Sorrows of Life.

ஆதிவைத்தியம்.

“சோகநிவாரணஷோடசி” மாத்ரை.

[இந்த ஷோடசி மாத்ரையானது ஸ்ரீபுராநகரி ஓள்ள மலைப் பாதேசங்களின் மேருப் பரஷ்டங்களில் அகப்படும். பன்னிரு மூலிகைகளைக் கொண்டு செய்து, புருஷார்த்தங்களான தர்மார்த்தகாமமோக்ஷமென்கிற (அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்கிற நாற்பால்) நல்வழிகளாகிய சோருபசாரம் சோர்த்ததரைத்துச் சீத்திரி துண்டமென்னும் உக்கிருஷ்டமான உலையில் வைத்து ஏகரஸமாக்கிச் செய்ததோர் புதிதமாக்கை (அனாடி). யோகஸம்பந்ததால் சக்தியானுசாரம் உட்கொள்ள, உலகப்பேற்றில் பெரிதாம் ‘மக்சுட்பேறு’ பெற்றுப் புதிதான தம்பறிகள் பூர்வகம் வாசனையால் அவர்களை விட்டுப் பிரியும்போது னுண்டாகும் மாகோகம் முதலான சோகமோகங்களைப் போக்கிச் சோகமோகநிவாரணத்தா லுண்டாகும் சோருபர்த்தமென்னும் சோராத முத்திச் சுகமளிக்கும்.

ஸ்ரீபுரமென்பது வினைப்பயனின் சொருபமாய் விளங்கும் ‘விசுவகர்மா’, சோகமோகங்களின் சாரமாய் விளங்கும் ‘மயன்’ என்கிற தே

வாசரத் தச்சரக் விருவரும் அவர்களுடைய கல்பசிஸ்ப வித்வத்தினாலே “அறிவான் அறிவெனும்” ஸ்ரீதேவிக் கு வாசஸ்தாநமாக கிருத்கும்படி கிரமித்ததோர் அப்யம்புத புதிதபட்டணமாம். அது நித்தியஞானம் என்கிற சுமுத்திரமத்தியிலே ஷோடச (16) கேதத்திரங்களுக்கிடையே ஷோடச (16) சந்தையையாலே பேறப்பட்டது. இந்தப் பதினாறில் ஏழு திரவருப சுமுத்திரங்கள் (of the nature of Emotions of Rudratman the weeping Ishta); ஒன்பது கிரிநுப பர்வத்தங்கள் (silent but towering Thoughts of the One Thinker). இவைகளின் உண்மையை ஸ்வருப சித்தர்களான முத்தர்களை யடுத்துச் சிஷ்டங்களா யிருந்து குருபரம்பரை மார்க்கத்தை யனுசரித்து எகிபாவ சித்தத்தோடு கேட்டு அப்யயாச முகத்தில் ஐப்பதிரிபு அனுபவித்ததில்வேண்டும். “தேஹோஹம்” என்கிற பாவணையோடு ‘அன்மமயகோசமாம் ஆகமேயுள்ளனவும், குருவை யடைந்து குருசொன்னபடி கேட்டாலே மகமுண்டு].

“ஃரமருந்தென்றும் வின்னோர்மருந்தென்றும்
நாரிமருந்தென்றும் நந்தியருள் செய்தான்
ஆகிமருந்தென்றறிவா ரகலிடஞ்
சீசாதிரமருந்திது சொல்லவொன்னுதே.”—நிருமத்திரம்.

1. அறநெறிச்சொருபசாரம். (சர்மசொருபசாரம்).

1. “அன்னமய கோசமா மாகமே யுள்ளனவுஞ்
சொன்படி கேட்டுத் சுகமடைவாய்!—என்னுனை
கெட்டபாழ் வாசனையைக் கிட்டாதே யாதேனு
மிட்டபடி கண்டே யுணர்.”

2. அசுபவாசனை சுபவாசனைகளை அனுபவமுதையானே யுணர்த்தல்.

2. அன்றொருநாள் துஷ்டப்பேய் மனமுள்ளீர்ச் சாலவுந்தான்
பின்றொடர்ந்து கஷ்டமிகச் செய்ததுகாண்—மன்றிலாடும்,
மாயவன்றன் கூத்திதென்று மாயம்போகக் கண்டதொரு
தாயம்பொன் திருவாசிக் கூத்தைநினை.

3. † மனோபவம், பவோபவமிரண்டையும் அனுபவமுதையானே யுணர்த்தல்.

3. பின்றொருநாள் பேதைமனம் பற்றுவைத்த பாலேதேகம்
சின்னுயின்ன முறக்கண்டு சேர்வடைந்தாய்!—என்றானில்,
என்னைமறற் தென்னன்னை யிட்டதொரு கட்டளையை
உன்னைமறற் துன்னுள்ளே வைத்துப்பிழை.

4. வியஷ்டிபேதமெல்லாம் சமஷ்டியிலொடுக்கி யொன்றாகக் காட்டிச்,
சமஷ்டிபாவ லகிய முணர்த்தல்.

4. வேறொருநாள் வேதனையால் வெந்தேபோ துந்தேகம்
வேறொருவன் ஆகாமையால் வெந்ததுபார்!—எந்தேகம்,
உந்தேக மெந்தேக மென்னுமுறு பேதமெல்லாம்
பொந்தேக மானதொன்றைப் போற்று.

5. மாயாஜால மந்திர தந்திர குஞ்சும முணர்த்தல்.

5. உள்ளத்தே யுள்ளதொரு கள்ளமுடைப் பொய்நெஞ்சம்
வெள்ளமிஞ்சு தோடிவரச் செய்யுமது!—கானலாது,
கரைகடந்தே யோடிவரும் கானல்ஜலம் பரவியெங்கும்
திரைகடலா யொலிப்பதைநீ தேர்.

6. அத்தியாஸ ஆரோபயத்தியால் மனோசுருஷ்டியுணர்த்தல்.

6. மாலைமீலே தூரவுள்ள மரக்கட்டை மனுவதனம்போல்
பாலைமீலே யொளிர்கானல் ஜலமாகும்!—அஃதேபோல்,
மூலையிலே யிருட்டறையின் முனைத்ததொரு மாயமனம்
காலையிலே கனவியற்றல் கான்.

7. சித்தியமான ஸத்தியவொளி நீயாயிருக்க மித்தியா புருஷனும் மாரசன்மயத்தில்
விழுந்த தென்னையென் றுசாவி யுணர்த்தல்.

7. மரக்கட்டை மனிதனாக மாறினதா ரோபம்போல்
பரக்கட்டை † பாழ்மனதாய்த் தோன்றியது—ஸத்தியமிது,
சித்தியமான ஸத்தியவொளி நின்மனதில் தானிருக்க
மித்தியாமாரன் மயக்கில்விழும் துழன்றதென்னை!

† “மற்றொன்று மற்றொன்று மனோபவம் பற்றொன்று பற்றொன்று பவோபவம்.” என்பது பெரியோர் வாக்கு.

† தானுருபமான (சிச்சுலப்பொருளாம்) பாய்.

8. புருஷார்த்தம் நான்கில் பொருள்நெறிப்பாலாம் ஜீவத்துவ
(ஜீவார்த்த) சொரூபசாமுணர்த்தல்.

8. “சுத்த சடமான சுக்கிலங்கெர்ப் பீகரித்துச்
சித்தத் துவங்கலந்து சிவத்துச்—சத்தியம்போல்,
வந்தபொழுதிதெல்லாம் மாயையென்று தற்சொரூபஞ்
சிந்தைசெய்வா ரன்றோ சிவம்!”

9. ஆத்யாத்மயோக நிகையால் (சிவசக்தி ஸ்பர்சத்தால்) சொரூபதரிசன முணர்த்தல்.

9. தாராகாந்தி திரஸ்காரி நாஸாபரண பூலிதாவப்
பாராத தோஷத்தால்நீ பரிதபிக்கறாய்!—பாரப்பா,
பரத்தை மறைத்ததோர் பார்முதற் பூதங்கள்
பரத்தில் மறைந்ததோர் புதுமை!

10. சொரூப தரிசனங்காட்டிச் சொரூபத்தை மறைக்கும் சுவாஸனரூப
மாயாலிஸ முணர்த்தினதுணர்த்தல்.

10. உன்னைப்போ லென்னுடம்பு வேகவே யன்றுநான்
என்னைப்போ லுன்னையெண்ணி யேகமாய்த்—தான்கண்டு,
பொன்னை மறைத்ததோர் பூண்மணி யாரம்போல்
என்னை மறைத்ததோர் பூட்பாவை காட்டினேன். †

11. புருஷார்த்தங்கள் நான்கில் இன்பநெறிப்பால்பற்றி அஹப்பொருளின்பா
யுள்ளதனைக் காமேசுவரர் மடியில் வீற்றிருக்கும் காமேசுவரியாகக்கண்ட மர்ம முணர்த்தல்.

11. “என்னநான் கண்டபடி யிப்புவியி லெல்லோருந்
தன்னையே காணத் தகுங்காணுஞ்—சொன்னேன்,
ஒளிநாட்ட மோடுமன முள்நாட்டம் பெற்று
வெளிநாட்ட மாகா விடின.”

12. ரூபாசமானவிடத்து சங்கல்ப சொரூபத்தை யுணர்ப்பத்திமை
போதாமையால் பேதபாவம் நீங்காமையுணர்த்தல்.

12. “சுற்பரசி ஸாவித்திரி காயமறைந் துணையடையப்
பொற்பரசி பூம்பாவை தரிசநம்நீ—கண்டிலையால்,
சொற்பமதி யாதுமுன்று ஸ்வப்நசித்தர் போதிக்கும்
சுற்பமதி பூகமிலாய் காண்!”

13. அபக்குவம் நீங்கிப் பரிபக்குவமாகச் சாதனமுரைத்துச் சாதிக்கு முறைமையுணர்த்தல்.

13. ஸாவித்திரி பென்பாளவன் ஸவிதாரூப மென்றுணர்நீ
காயத்ரி தரிசநத்தாற் கண்டுகொள்வா—புண்மையதை,

† குண்டலியோக முதிர்விலுணர்த்த திருப்பா இருபத்து பார்ச்ச.

யோகசித்தர் தன்மதியால் 'உம்மநியில்' கண்டதொரு
போகசித்தி † மூக்குத்தியில் காண்!

14. ஆத்யாத்மயோகத்தில் சாக்ஷாந்சரித்த தாரக லக்ஷியத்தை
அம்பிகாயோகத்தால் விமர்சமாகி பவானியோகத்தா லுண்டான போகாதிதாரகத்தியால்
மூர்த்ததாரகரமாய் விளங்கிய சொரூபத்திற் கலத்ததுணர்ந்தல்.

14. மூக்குத்தியில் கண்டதொரு மும்மண்டல தாரகத்தை
நாக்குத்தியால் விமர்சமாகி நாதபிந்து—தத்துவத்தால்,
மூர்த்ததாரகத் தான்கற்பித்து முன்செய்வினைப் பயன்போக்கி
திர்த்ததாரகரமா யான்புணர்ந்ததைத் தேர்.

15. அவிச்சானுசார ரூப கர்ம பெத்தத்தினால் உண்டாகும் அனுபோகத்துக்கும்
சுத்தாத்துவாவில் இச்சானுசாரமாய் லபிக்கும் (ஈசுவர்கர்மத்தி) போகத்துக்கும் உள்ள
வித்தியாஸ முணர்ந்தல். (சுத்தாத்துவாவில் போகத்துக்குக் கர்மம் காரணமின்றி ஈசுவர்கர்ம
சித்தியா லுண்டான மலபரிபாகமே காரணமாகையால் கர்மபெத்தமில்லை). †

15. பெற்றமக வென்றுநீ பெந்தக்கட்டுக் ரூப்பட்டு
கற்றமனக் கல்வியதால் கண்டதொரு காட்சிபோல்
பெற்றபெரும் பேறென்று பெந்தக்கட்டை யானதுத்து
உற்றதொரு மாபோகம் உள்ளேயுணர்.

16. புருஷார்த்தங்கள் நான்கில் வீட்டுகெழிப்பால்பற்றிப் பரணிகனைத்துப் பற்றெல்லாரு
சுட்டலுத்தாலன்றி சித்திகெய்லவு முத்தி தராவென்று பரமுத்திசொரூபமுணர்ந்தல்.

16. “மாகேள்வி பெற்றாலு மாயோக முற்றாலும்
தேகேக் திரியந்திரிந்தாலும்—மாகருணை,
சோர் உபசாந்தி தேறுர் பெறுர்பேறு
சோராத முத்திச் சுகம்.”

An Appeal To Agriculturists.—1.

வியவசாயிகளுக்கோர் அறிக்கை—1.

ஸ்வல்பமான நிலங்களுள்ள ஐனங்கள் ஐயோ! அநிலக்ஷையறப் பாடுபெவதுமே ஒழிய நிலவிஸ்தி
இப்பொழுது எங்களுக்குக்கும் நிலங்களைவிட சிஞ் ரணத்தால் அல்லவென்ற அறிவினமையே. ஒரோ
சித்துக் கூட விருத்தால் குடும்ப சம்ரகங்களைக்குத் ஸ்தலத்தினுள்ள அக்கம்பக்கமான இருலிலங்களில்
தேவையான மாசுல் கிடைக்குமே என்று கனைத்து ஒன்று வராமலான பலனைத் தரும்படி செழித்த
அனுதாபப்படுகிறார்கள். இதற்குக் காரணம், அதிக பயிர்களுடன் கூடியிருக்க, மற்றது நரைத்த பயிரு
மான மாசுலுக்குக் காரணம் பூமியின் வளமும், டன் கூடியிருக்கக் காரணமென்? ஒன்றில் நிலக்கா

† மூக்குத்தியை 'நாசிகேதாத்தி' என்று சுருதிசொல்லும்.

† "ஆனந்தநீநாயமொழி" முதலாவது 'வித்தைப்பபலத்தில், 13-வது திடவார்த்தை' என்பதுமுதல்,
24-வது அருட்பேறு, 25-அருணானந்தம் வரையில்பார்க்க. அநீதுவா என்றால் மார்க்கம்.

ஊது பாடி அதிகம், மற்றதில் குறைவு, என்பது கரதலா மலகம்போல் விளங்க வில்லையோ! 'பூமி மெய் வருத்தக் கூலிசூழும்" என்ற பழமொழியும் மறக்கத் தக்கதோ! விவசாயிகாள்! தற்காலத்தில் கமது தேசத்திலுள்ள பஞ்சத்திற்குக் காரணம் யாது? உணர்விற்கு வேண்டிய மாசூலை தரத்தக்க நிலங்கள் இல்லையென்பதால் அல்ல அனேகர் பஞ்சத் தால் மடிவது! விவஸாயிகளில் பெரும்பாலோர் "செடி கொடிகள் எப்படி வளருகின்றன? அவைகளின் உணர்வு எது? நாம் எவ்வாறு செய்தால் நமது நிலங்கள் என்னு எவ்வளவு மாசூலை அடையக் கூடலாமோ அவ்வளவையும் அடையலாம்" என்ற தெளிவான சான்றிதர சூராய்ச்சியின் அனுபவ நிலைமலிருப்பதே மேற்கூறிய குறைவுக்குக் காரணமென்பது துணை. நிலத்தில் உழைத்து, எருபோட்டிக், களை பிடுங்கி சுத்தமாய் வைத்திருப்பதே முதல் முதல் எல்லா விவஸாயிகளும் சவனிக்கவேண்டிய விஷயம்.

களை.

களை எப்பொழுதுமே நிலத்திற்குக் கெடுதலைத் தருவதென்று எண்ணுவது தப்பான அபிப்பிராயம். மாகூல் அதுவடையானதும், நிலத்திலுள்ள துப்பமான களைகளை அவைகள் விதைபிடிக்குமுன் கொத்தித்தள்ளி நிலத்தில் மடியச்செய்வது நிலத்தின் வளத்தை விருத்தி செய்யும். களை கெடுதி உண்டாக் குவ தெல்லாம் கூடி பூமியிலுள்ள சாத்தின் பெரும் பாகத்தைத்தான் எடுத்துக்கொண்டு பயிர்களின் உணர்வைக்குறைத்திறதென்பதே தவிர வேறொன்று மில்லை யென்பது மறக்கத்தக்க தல்ல. ஆகையால் நிலங்களில் பயிருள்ளபொழுது களைபிடுங்கி அது வடையானதும் பிடுங்கிவை களைகளை நிலத்திலேயே மடியச்செய்வது மிகவும் நல்லது.

சில ராஜாக்கங்களில், சர்க்காரார் பாடுபட்டுப் பயிர் செய்யாததால் களை யிருந்து நிலத்தைப் பிடுங்கியும், பாடுபட்டுப் பயிர் செய்வார்களது நிலங்களை அபிசப்படுத்தியும் செய்து வந்ததின் காரணம், மேற்படி தேசங்களில் பயிரிடத்தக்க நிலங்களின் விவசாய னக்குறைவும், விவஸாய விருத்தியில் சர்க்காரின் சோக்கமுமே.

விவஸாயிகள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள்.

கூடுதல் நிலங்களிலிருந்து அண்டயச்சூடிய மாசூலை அண்டயவிவஸாயிகள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய இன்றியமையாத விஷயங்கள்:—

(1) பூமி எப்படி ஊது, அதிலடங்கியிருப்பன எவை செடிகள் வளர்வதற்கு அது எவ்விதமாய் உதவி செய்வது, எவைஎவை அடங்கியுள்ளனில் எத்தெந்த செடிகளின் வளர்விற்கு ஏற்றது என்பதும்,

(2) வித்தென்பதெது? அதுமுனைப்ப தெப்படி? செடி, கொடி, மரங்களை வித்தினின்றும் பதியங்கள் என்னின்றும் எப்படி பயிர்செய்து மாகூல் உண்டாக்குவது? எத்தெந்த செடிகளுக்கு எவ்வெவ்விதமான உணர்வுதலை? என்னுதெரிந்து அதற்கேற்ற பூமியில் அதிகமாய் இராத வஸ்துக்கள் உள்ள எருவைப் போடுதல், பயிர்களைக் கெடுக்கும் களைகளைப் பிடுங்கி, அவைகளுக்குத் தீங்கிழைக்கும் பூச்சிபூழ்க்களை எப்படி அகத்துவது என்ற அறிவு முதலியனவும்,

(3) செடி கொடி மரங்களின் வெவ்வேறுபாக்களும், அவைகளின் அமைப்பும், நமது சரித்தரின் இந்நிரியங்கள் அவயவங்கள் இவைகளை உபயோகம் போன்ற, செடி கொடி மரங்களின் வளர்விற்கும் விருத்திக்கும் ஆதாரமும் அனுபவமுமான உபயோகங்கள் எவையென்ற தெளிவான அறிவுமே.

நிலவளம்.

அகேச லுண்டுகளாக மழை, காற்று, பனி முதலியவைகளால் பொடிக்கப்பட்ட பாவைகளாலும், புற பூண்டுகள், செடிகொடிகள் புழுப்புச்சி மிருகங்கள் முதலியன மடிந்தாமக்கிதினாலும், நாலுவித உலோகங்களின் ரேணுக்களின் சேர்க்கையினாலும் சேர்ந்து ஆயிரப்பதைத்தான் நாம் நிலமென்கிறோம், இவைகளை நாம் இருபெரும் பாகமாய்ப் பிரிக்கலாம் ஒன்று உயிருடன கூடிய செடிகொடிகளின் மக்கிப்போன பொடிகள். மற்றொன்று உயிரில்லாமல் பாவைகள் பொடிக்கப் பட்டதால் ஊ ரேணுக்கள். செடிகொடிகள் வளர்வதற்கு இவ்விரண்டிவத சத்துக்களும் அவசியம். நிலத்தைப்பரிசோதித்து இன்னினன் செடிகளுக்கு எவ்வெவ்வித உணர்வுகள் வேண்டுமென்ற அறிவிலுள்ள இல்லாதவைகளை பூமிக்கு எருவாகப் போடுவதனால் நாம் பூரணமான மாசூலை அண்டயக் கூடும். நம்மளுக்கு இவ்வித அறிவில்லாமல் பூமியில் ஏராளமான சத்துக்கள் போன்ற சத்துள்ள எருவையே திரும்பப் போட்டும் சரியான மாசூலை அண்டய முடியாததால் வருத்த முறுகிறார். பயிருக்குவேண்டிய, பூமியில் அதிகமாக விரை சத்துக்களுக்குள்ளு எரு

போட்டுப் பரிசீலிப்பது அவ்வளவு தீவிரமானவருத்த முறக் காரணமில்லை.

செடி கொடி, மரங்கள் வளர்வதற்குப் பூமி என்பதன் ம் உதவி புரிவதென்பதில், அவைகளின் வேர்கள் தங்கு வதற்கும், ஊப்படித் தங்குவதால் மேற்படி செடி கொ டி மரங்கள் உறுதியாய்நிற்க னேறுதுவாவ தன்னிமிற் அனைவர்க்கு வேண்டிய உணவுகளாகும் அது அடக் திக்கொண்டிருக்கிற தன்லவே! இவ்வித அறிவு தெ ளிவாய் மனத்தில் இருக்கின், வேருன்றி செடிகொ டிகள் உறுதியாய்நிற்க லிவர்கை எவ்வித கொத்தி உழவேண்டுமென்பது, பயிர் செம்புவெண்டிய பயிர் களின் இயற்கை ஸ்வபாவ அறிவினால் கண்குவினந்தி புத்திசாலித் தனமாய் சாகுபடி செய்ய அனுசல மாகு மல்லவா. ஆகையினால் கன்றாக சாகுபடிசெய்து பூர்த்தியான மாகுவிட அடைய பூமி சம்பந்தப்பட்ட மாத், திரம் நாம் ருக்கியமாய் அறிந்த மனத்தில் கவனமாய் வைக்கவேண்டியது. பூமி கொடி கொடி யிருக்கின்றனக்கு வேண்டிய உணர்வுகளின் சேர்க்கை யென்றும், எவ்வெவ்வித செடி கொளுக்கு வேண்டிய இயற்கையான உணவு எந்தெந்த பூமியில் இல்லையோ அந்தப் பூமியில் அவ்வித செடிகள் கன்ற வளரா தென்பதும், பயிரிடப்பட்டென்ன பூமியில் களைகளை வளரவிட்டிருப்ப்தால் பயிர்களுக்கு வேண்டிய உணவு களைகளால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பயிர்கள் உணர் வின் குறைவினால் சீக்கன திசையை அடைந்து தருதி யான பலனைத் தராமைப்பதே முக்கியமானது.

விஞ்ஞா.

வித்தென்பது வளராக்கூடிய செடி கொடி மரங்
களின் அநி துப்பமான ஸ்வரூபத்தையும், வித்தா
பூரியில் போடப்பட்டு வேரூன்றி அதின்னதும்
உணவை உட்கொள்ளும் வகையில் தீவித்திருக்க
வேண்டிய வஸ்துக்களையும் ஒருகடினமான கோர்
வைக்குள் அடக்கிக்கொள்ள முற்படுமானால், அத்தகை
கல்வி வித்தினின்று உண்டாகப்படுமீ காத்தக்கள்
பலத்தான் கூடியிருப்பதால் கோர் ஸ்வந்தினதும்
பூரியினின்றும் அத்தகைய உணவை உட்கொள்ள
கத்தி புளங்காதது சரளமான மருகியத்தா நேறு
வாக ஆகிறது. வித்து செடிவளாக விருத்தின் காற்பு
பலத்தின்முள்ளதாக ஆவதால் அதன்மேல் அதிக
மான உணவை பூரியினின்றும் கிரத்திக்கச் சத்தி
யற்றது அப்பமான மருகிய யாண்டய நேறுவாகிறது.
தவலின் பயிரிடேய்ய வித்துக்கள் மிகவும் கற்று

விருத்தல் வேண்டுமென்பது அத்தியாவசியம். இது விஷயத்தில் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது எவ்வளவுகாலம் பிழைப்பதற்குநான் வித்து பூதியில் போடப்படவேண்டுமென்பதும், இக்காலம்செடி கொடி மால்களைப் பொறுத் திருக்கிற தென்பதுமே. சில வித்தக்கன் ஒரு வருஷத்திற்கு குள்ளும் சில ஒருவருக்கத்திற்கு மேற்பட்டும் ஈனாவிதமாக பூதியில் பயிச்செய்யப்படுவோம்பூதியிருக்கும். சிலவித்தக்கன் பூதியில்ஆறாய்ப் போடப்பட்டாய்தான் ருணக்கம். இவ்வேளையில் போடப்பட்டால் ருணக்கும், ஆகத்தில் போடப்பட்டால் ருணக்காது. சிலவிற்கு அதிக வெளிக்கம் ஊடாக: இதக்காக விதைவிதை த்த் பாத்நியில் ததறு, ஊம்கோல் முதலியவைகளைப் பூடி வைக்கவேண்டும். சிலவிற்கு அதிகவெளிக்கம் தேவைய. ஆதலின், செடி மரம் முதலானவைகளின் பிழ் பாத்நி உண்டாக்கி விதைக்கப்படுகின்றனவனாக. இவைகளையெல்லாம் பொதுமையான அனுபவத்தால் கண்டறிந்துதான் தெரிந்து கொள்ளல் உண்டு.

பதியங்கள் போட்டுப் பாயிச் செமிதல்.

பதியன்சன் போட்டும் பயிர்செந்தால் புதிதாகச்
செடி உண்டாக்குவதன் தாய்ச்செடியின் இயல்போ
டுகூடிய அச்செடியின் ஒருபாகம் போன்றதே ஒழி
ய், வித்திலின்று உண்டாகப்படுவன வற்றைப்பற்றி
ய் வேறு தன்வென்றோர் பள்ளி, பதியன் வாந்த
லமை. என்னென்று, வித்திலின்று, பதியனினி
தும் பயிர் செய்யக்கூடிய எறுமிக்கை போன்ற செடி
கள் பதியன்போடப்பட்ட செடி, வித்திலின்று உ
ண்டானதைக் காட்டிலும் அதிகத்திரத்தில் பள்ளித்
ருவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம் என்பதை! செடியிலே
யே போடப்பட்டாலும் வெட்டிக் கொள்ளப்பட்டபே
டப்பட்டபயிர் பதியன்சன் அதிகதால் நாமதம் தீவிரம
னுக்குவதிலிருந்து சிறித ஒருங்காய் வெட்டப்பட்ட
தும் போடப்படுவதும், வெட்டியதைக்கு வந்த
வாயான கத்திரிஞ்சல்வெண்ணெய், என்னென்று
ருக்களை கத்திரிஞ்சல் வெட்டப்பட்டபயிர் வெட்டிப்
பதம் ஒருங்காய் இரத்ததம்வரை பட்டையம் ஒருங்
கையோடுகூடிய கூறும், உறுதசுரத்திறும் கூட கூற
வ கத்தியால் உண்டான காயம் மருத்தவாயை கத்
திய வானதைவிட சிறிதும் சூறிப்போவதை காட்
டார்த் திருப்பதால், பதியனினிதும் முகவரை ஒருங்
காய்வெட்டிப் பட்டிருக்கின்ற அமைகள் கூறும்

சீக்கிரத்தில் ஆகி, வேர் சீக்கிர மூன்றித் தளிர்களும்கீகிரம்விரும். பதியன் போடப்படுமிடம் சரமாயும் மணற் பாங்காய் மிருத்தல் வேண்டும். கட்டுச்செடி உண்டாக்குவதும் ஒருவிதபதியன் போடுதலே. இத்தகுல் செடிகள் நன்றாகவிரும்பும் சிலாக்கியமற்ற பலனைத் தரும்படிசெய்தல் இயலும்.

எருவகை.

செடிகளுக்கு உணவாக பூமியில் போடப்படும்கருக்கள் பலவகை. ஒன்று செடிகளுக்கு வேண்டிய உலோகசம்பந்தமானவைபூமியில்இல்லாவிடில் அதைத் தயார்செய்து போடுதல்மற்றது செடி கொடி தானியம் முதலியனவைகளைக்கால்கடைத்தின்று ஜீரணமாகாதவைகளைச் சாணியாய்த் தள்ளி அதை எருவாக உபயோகிப்பது; கால்கடைகளின் சாணி மூத்திரம் முதலானதும் காய்த்த தழைமுதலிய குப்பைகடாங் களும் ஒன்றாகப்போட்டுச் சேர்த்து வைக்கப்பட்டு எருவாய் உபயோகிப்பது. கால்கடைகளின் சாணி மூத்திரம் முதலிய பூமியில் சுவறி வீணைக்கப்படாமல் வைக்கோல் முதலியவைகளைப் பரப்பி அவற்றின் மேல் கால்கடைகளைக் கட்டி, சாணி மூத்திரம் முதலியவைகளால் ஊறித் தலத்தள்ளி அவ்வைக்கோல் முதலானவைகளை எருவாய்உபயோகித்தல், பச்சைத் தழைகளை ஒடித்து சிலத்தில்போட்டு அருகும்படி விட்டிருப்பது. செடிகொடி புற்பூண்டு பிராணிகள் முதலியன எரிக்கப்படின அச்சாமலை எருவாக உபயோகித்தல், சுண்ணாம்பை ஐந்தாறு வகுஷங்களுக்கு கொருதாம் கணக்காக சிலத்தில சிறுசிறு ஈட்டு முட்டாய்க் கொட்டி மூடிவைத்து மேலாக உழுது விடுவது. அன்னபேதி முதலான சிற்றிலவைகளை எலத்தில் கரைத்து செடிகளுக்கு உண்டுபடவது அவைகளின்மேல் தெளிப்பது முதலியன.

விகிளங்குள்.

ஐக்கில் ஒவ்வொரு விருத்தி அம்சத்திற்கும் அப்பியந்தரம் பலவகை. இவ்வாறு தோட்டப் பயிர்களின் விருத்திக்கும் பல இடைபூறுகள் உண்டு. முக்கியமாகப் பூண்டு, களைகளினால் உண்டாகும் கேட்டு இடிகம். நாம் எராளமாய் பணச்செலவுசெய்து குழிவெட்டி கிடங்குத்து எருப்போட்டு பாடுபட்ட செல்லாம் களைபிடுக்கப்படாவிடில் விழுதுக்கிறதை நீர்போலாகும். எப்படியென்றால் களைகள் கொள்ளை கொள்வது பூமியிலுள்ள உலோகஉணவுகள் மாத்திர

மன்று, இன்னை பூமியிலுள்ள இதர சாரங்களை யெல்லாம் கிரத்தித்துக்கொண்டு பயிர்களுக்கு உயிரின் ஆதாரமாகிய கைப்பைக்குறைப்பதுடன், அவைகளைச் செழுமையாய் வளர வொட்டாமல் செய்கின்றன. சிலக்களிகளினதும் களைகள் கிரவியத்துக் கொன்றம் சாரங்களைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தின் அதன் எராளம் நன்கு விளங்கும். ஆதலின் உலகில் ஒருவன் தன்னால் எவ்வளவுபூமி நன்குபராமரித்து களையின்றி சத்தமாய் வைத்துக்கொள்ள முடியுமோ அதற்கு மேல் வைத்துக் கொள்ளுதல் தக்கதன்று. களைகளன்றியில் பயிர்களுக்கு சத்தான அநேகவித பூஞ்சி வண்டு முதலியன. இவைகள் செடிகளின் குளிரில் இலை முதலியனவைகளைத் தின்னும், வெட்டியும், இலை தளிர்களின்மேல் முட்டைகளை இட்டும் நாசம் பண்ணுகின்றன. இக்கெடுதி செய்யும் பூச்சி முதலியவைகளை நாசப்படுத்தும் குருவிமுதலானவைகள் பல. இவைகளைப் பயப்படுத்தித் தூத்திவிடாமல் தோட்டங்களில் யதேச்சையாய் சஞ்சரிக்கவிடுதலால் மேற்கூறிய கேடுதி சொஞ்சம் குறைவு படலாம்.

“வாப்புர” எனும் வாழ்த்து.

ஒளவையார் ஒருதரம் ஒருகிராமத்திற்குப்போக ஊரார் எதிர்கொண்டு சென்று கிராமத்துக்கு அழைத்து வருகையில் ஒரு வரப்பின்மேல் இவ்வாறு புயர! என்று கூகியாய்ச் சொல்லி உட்கார்த்த அவ் வம்மணியை நோக்கி அவ்வார்த்தையின் தாற்பரியத்தைக் கேட்க, அவரும் வரப்புயர்ந்தால் நீர் உயரும், நீர் உயர்ந்தால் நெல் உயரும், நெல் உயர்ந்தால் குமு உயரும், குமு உயர்ந்தால் முடியுயரும் என்று வியவ கரித்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஆதலின் நம மில் ஒவ்வொருவரும் தான் செழித்தால் போது மென்ற சுயசுயமான எண்ணத்தை விட்டு நாடு பெழித்து கேழ்ந்ததை அடைந்தால் நமக்கும் கேழ்ம மென்ற திவ்விய சங்கல்பத்தில் ஆழ்ந்தநோக்கமுள்ள வர்களாய் ஊழ்தியான சிலமுன்னோர்கள் தமக்கிருக்கும் சிலவிலீரணத்தால் ஸ்வஸ்பமான மாகுல்கிடைத் தாலும் போது மென்ற எண்ணத்தைவிட்டு தன் தன் சிலக்களிக் விருத்து எவ்வளவு மாகுலை அடைய லாமோ அவ்வளவு மாகுலை அடைபாமல் அஜாக்கிரதையாய் கிடைத்தது போதுமென்றிருப்பது உலகத்தில் ஸ்நாம முதலானவைகளுக்குத் தங்கனா வியன்ற உதவி புரிவதாக ஆகும் என்று அறிந்து அப்படிச் செல்லாமல் பூமியை வளமாகச் செய்து இயன்ற எருக்

கன் போட்டு கூடுமான பவனா அடைய முயலுவது நாட்டுக்குப்பஞ்சம், பணிக் முலியவைகலா நீக்கி கேடு மத்தைத் தரும் என்றதை மனதில் வைக்க வேண் யது அத்தியாவசியம். வெகு நாட்களுக்கு முன் பயிர் செய்யோர்களுக்குத் தான் யிக்கமரியாதை, சர்க்காராலும், இன்னும் மற்றவர்களாலும் செய்யப்பட்டுவந்த தாம், ஏனெனிலம் ஒருவன் எவ்வளவு பணக்காரனா யிருந்தாலும் அவன் தன்பணத்தைத் தின்று ஜீவிக்க லாகுமா? குடியானவர்களது பிரயாசத்தால் உண்டாக் கப்பட்ட தானியம், காழ்க்கறி முதலியவைகள் இல்லா மல் அவர்கள் ஒரு நாள் ஜீவிக்க முடியுமா? முடியா தல்லவா! இதைத் தெளிவாக்காட்ட ஓர் சிறுத்தை யுண்டு விஷயம் விசித்திரப்பட்டதால் அதை அடித்த சஞ்சிதையில் சொல்வோம்.

எம். எஸ். கணேசய்யர்.

SIVAYOGA DEEPIKA—II.

சிவபோக தீபிகையில்

பாகிய சதுரங்க பூசாவிதானமென்ற

இரண்டாவது படலம்.

1. (ஸ்ரீ குருமர்த்தபாவவர் அந்தரம்
குறிவிதானத்தைச் சொல்லி கிஷ்யனை யச
த்து) இந்த சிவபூஜாவிதியானது பெரியோ
ளாலே வேறொரு பிரகாரமாகப் போகமார்க
கோசரமாகச் சொல்லப்படிருக்கின்றது. அந்ந
மானுனக்குச் சொல்லுகிறேன் (கேள்வென்று
சொல்லக்கொடங்கினர்).

2. ஓ சித்தப்பனே! யோகத்தால் ஞானமும், ஞானத்தால் யோகமும் டிதக்கும். இவ்விரண்டுமே சித்திப்பதற்காக ஸூரியிலே பூதசரீரத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

3. தேகத்தைத் தாப்பாற்றுவ தெவ்வா
மென்னில் சிசிலஷ்டம் நாசமானால் சரீரம்ஸ்திர
மாவது நிச்சயம். அது அழிவதெப்படி பென்
னில் ஹடயோகத்திலழியும் (என்றால் வாயு
கும்பகத்தில் ஸ்திரமானால் சிசிலஷ்டம் மழியும்.
வாயுவைக்கட்டாமல் சிசிலஷ்டத்தை யழிக்கக்
கூடாது; ஆகையால் வாயு தாணையினாலே

சிலேஷ்ம நாசம் பண்ணி தேயத்தை நிறுத்திக்
கொள்ள வேண்டுமென்றவாறு).

4. யோக சாதகம் செய்கின்றவர்களுள் கு சாதிக்கவேண்டியது சிவயோகமே யாகும். அதற்குச் சாதனம்ஹடயோகமாகும். ஆதலால் முதல் ஹடயோகத்தைச் சாதிக்கவேண்டியது. அதற்கு ருட்மி அச்சகஞ்ஞன்மி. (அவை பாஷிய சகரங்கமென்றும், அந்தர சகரங்கமென்றும் இரு வகையாகப் பிரிக்கப்படும்). அந்த ஹடயோகத்தைச் சாதிக்க முதல் இயமநியமாதி அஷ்டாங்கங் களினாலே சிவபூதனை செய்யவேண்டும்.

5. (அப்துல்காஸிம் யம, நியம குரான் கலாலே ஸுக்ம் சுத்தி பண்ணி, தன் வசமான பலகித ஐசன்களி லொன்றில் ஸ்திரமாக விரூதுகொண்டு, பிராணபாம மென்ஓர ஐலத் திவ திவாதிதரன்னா ஸுலிஓன் பிசுப் லேவெதித ஐத ஸ்திரம் மூலம் திவ திவ பரம ஸுனா ஸுலம்)

[illegible]

7. இந்தப் பிரகாரம் அஷ்டாங்கியோச
மார்க்கத்தினுடைய எப்பொழுதும் ஹிருதயகம
லத்தில் பரமேசுவரனைப் பூஜிக்கவேண்டும்.
பாஷ்ப பூஜையினால் என்ன பிரயோஜனம்?

8. இந்தப் பிரகாரம் அத்தாங்கத்திலே அஷ்டாங்க யோகமார்க்கத்தினால் அவ்விபப ஞான சிவனை எவன் ஈழிப்பானோ அவனை ஞானவன், அவனை வித்தான் அவனை போம மறிந்தவருள் உத்தமனாவான்.

9. (1) பிரஹ்மசாரியம் (ஸ்திரீசங்கமின்மை), (2) தேகத்தூக்கனுதனமான) மிதமான

மாய்ஸ்வபாவமாகவே போக்குவரத்தாயிருப்பது. இது சகல ஜீவங்களுக்கும் நடக்கின்றது.

23. வைகிருதப்பிராணயாமாவது, சாஸ்திரங்களிற் சொன்ன விதிப்படி ரேசகபூரககும்பங்களின் கிரமமறிந்து வாயுவை நிறுத்துதல்.

24. இந்தப் பிராகிருதம் வைகிருதம் என்கிற இரண்டும் எந்த மகாந்மாவுக்குக் கூடாது மாத்திரத்திலே சித்தியாமோ அதாவே கேவலகும்பக மென்று சொல்லப்படும். (ஏனென்றால் நீனைத்த மாத்திரத்தில் பிராணவாயுவை மனத்தோடு கூட்டிப் போக்குவரத்திலல்லாமல் சித்தியுத்துதலா லென்றறிதல்).

25. முன் சொல்லப்பட்ட பிராகிருதமானது அஜபா ரூபமான மந்திரயோகமாகும். இரண்டாவதான வைகிருதமானது (தன் பத்தினத்தால் வாயுவை நிறுத்துகிறபடியால் லயயோகமாகும். சூன்றாவதான கேவலகும்பகம் (வாயு மனத்தோடு கூடி ஸ்திரமாய் நிற்கின்றபடியால்) ஹடயோகமாகும். (அவைகளை அறிக்கிரமித்து) அமரஸ்கம். அதுவே ராஜயோக மென்று சொல்லப்படும்.

26. முந்தினது அஜபாயோகம், இரண்டாவது வாயு நாத்தில் லயமாகும் லயயோகம். சூன்றாவது மனதும் வாயுவும் ஒன்றாய் ஸ்திரப்படுவது ஹடயோகம். (இவைகளுக்கெல்லாம் மேலானதாம்) ஜாலாவதான ராஜயோகம் விரூத்திக லில்லாம விரூப்பது.

27. பிராணாயாமத்தினால் இந்த எங்கு வித யோகங்களுக்கு சந்திக்கும் அந்நிலை அபியாச குரானுந்நியம் பிராணாயாமத்தி முக்கியமாக யற்குப்பாயாக.

28. (அப்பிராணாயாமத்தின் பிறகு) மானது பித்துயுடன் கூடிய ஸ்கந்தம். பிராக்ஷரமானது உச்சவாச ரூபமாகும். (அப்படியும்) இரண்டு பித்துக்களுடன் கூடிய ஸ்கந்தம்.

ராத்மான பிராக்ஷரம் நிர்வாச ரூபமாகும். பிராவேசிக்கும், †

29. இந்தப்படி பிராணவாயு சகலமான போக்குகளுக்கும் போக்குவரத் துள்ளதாயிருக்கும். இப்படி நான்கேதும் செய்யப்படும் [பிராணயாமயோகமே] அஜபாகாயத்ரி மந்திரஜெபமென்று சொல்லப்படும்.

30. யாதாமோருவன் அருஜேனாய காலத்தில் குரு உபதேசித்த மார்க்கமாக இந்த அஜபாகாயத்ரி மந்திரத்தை அபிஹாரத்திரம் 21,600 சங்கியையாக ஜபம் பண்ணுவானே அவன் அஜபாமந்திர ஜபலந்தையடைவான்.

31. இப்படி அஜபாமந்திரத்தை லங்கல் பஞ்செய்து ஜபம் பண்ணுவான் சகலபாங்கலி விரிக்கும் சிந்தி செங்கிரமாகவே சிவபோகசித்தியை யடைவான். சந்தேகமில்லை.

32. [இந்த அஜபாகாயத்ரி மந்திரத்தை அருஜேனாய காலத்தில் கியமமாக விரும்புகோண்டு சாஸ்திரப்பிரகாரம் ஸங்கல்பம் பண்ணி உச்சவாச சில்வாசம் 21,600-ம் (முல்) ஆதாரமுதற்கொண்டு சுஹஸ்ரதன கமலபரியந்தமான சப்தமண்டல தேவதைகளான கணேசுவர், பிரம்மா, விஷ்ணு, நுத்திரன் சிவன், பரமாத்மா, ஸ்ரிசந்த்ருகு வென்றி சப்த தேவதைகளுக்கும் அவாவர்களுக்குச் சொன்ன சங்கியைப்பிரகாரமாக சமர்ப்பணம் பண்ணி அஜபாமந்திரத்தை மனோதிருஷ்டியினால் பார்க்கவேண்டும்]. அந்த அஜபாகாயத்ரி மந்திர ஜெபக் கிரண்டும் த்ரிவேணி சங்கமஸ்தலத்தில் பிராணாயாம சிகப்பிரஹ்ம ரூபமான பிரணாயாம கோடாகும்.

[இந்த அஜபாகாயத்ரி மந்திரத்தை வகாரத்திற்குப் பின் கு பிராணாயாமம் "சாந்ததைக் குறிக்கவேண்டும்" என்று சொல்லுகின்றதும். வகாரத்தான அகாரம் "அ" என்று சொல்ல "அ" என்கிற பீஜம் பிரவாகத்திலே உபதேசித்தது. இதன் விதிவையறியவேண்டியதற்குப் பார்த்தலாம். [இந்த உபதேசம் அந்த சந்திரம் பீஜம் கொடுக்கப்படும். வி. கி. ப.]

33. ஆத்மமந்திரத்தை (ஹம்ஸமந்திரத்தை) ஸோஹம் எனச்செய்து அப்பதத்திலுள்ள இரண்டு எழுத்துகளையும் வியத்தமாகச்செய்து அவ்வெழுத்துக்களிலுள்ள மெய்யெழுத்துப் பாகத்தைத் தள்ளி பெழுது அது திவ்யமான ஓம்காரமந்திரமாகும். சகல மந்திரங்களுக்கும் மேலான இதை அதுஸ்வாரத்தோடு சேர்த்து எவன் பிரஹ்மராயில் சேர்ப்பானோ அவன் பூரணநந்தனுப் குண்டலீசி (யோக) அனுபவத்தில் தேர்த்தவ லுறான், [+ “கர்மணே மூர்த்திமேதி” — (ஷட்)கர்மா சக்தியின்பொருட்டு (பிரணவ மந்திரோபாசனை செய்கிறவன்) மூர்த்தி (தூரகம்) என்னும் பூர்வ யோக சித்தியை (இந்திரியாந்தத்தை) அடைகிறான்.]

[குறிப்பு:—ஸோஹம் என்பதில் மெய்யெழுத்துகளான ஸ, ஹ இரண்டையும் தள்ள ஓமெனநிற்கும். அப்படிதான் ஜீவமந்திரமாகிய ஸோஹம் என்பதின் உபாதிக்கான மெய்யெழுத்துக்களைத்தள்ள உபாதி யற்ற உயிர்ரூபமான பிரணவம் நிற்குமோ அவ்விதம் ஐயோபாதினை நீக்கிப்பாற்ற பரமாத்மாவே மிகுநிற்கும் எனப்பொருள்.]

34. வாமகதியான இடாநாடி சந்திரனென்று சொல்லப்படும். அதுவே யமுனா நதி. கங்கை கதியான பிங்களாநாடி சூரியனென்று சொல்லப்படும். அதுவே சுங்காநதி.—மத்திபகதியான சுஷுமனாநாடி அக்னியென்று சொல்லப்படும். அதுவே சரஸ்வதி நதி. இந்த மூன்றும் கூடிய ஸ்தான மெதுவோ அதுவே த்ரி

[†] இந்த அடையாள முன்னது மூலத்தின் பொருள் விளக்கச் சேர்க்கப்பட்டது. கர்மணே, யென்பதற்கு (ஷட்) கர்ம சித்தியிற் பொருட்டு என்றும் துரித்தம் செய்யலாம். இது ஹடயோக சித்தி. ஷட் கர்ம சித்திகளாவன:—(1) தென்தி (துணியினால்), (2) பஸ்தி (ஐஸ்வினால்), (3) கேதி (தூலினால்), (4) தாடகம் (கண்ணினால்), (5) நெல்லகம் (உயிர்லினால்), (6) சுபாஸ்யாதி (வாயினால்) கபசோகம் செய்து ஹடயோக சித்தி செய்தலாகும். இவை மூன்றாவது சுலோகம் பற்றி

வேணீசங்கம மென்றும், த்ரிகூட மென்றும் சொல்லப்படும்.

35-36. [அந்த ஸ்தானமான தெதுவென்னில், கர்ணேந்திரியங்க ளிரண்டும் நாகிகா லந்திரியங்க ளிரண்டும் எங்கே கூடியிருக்குமோ அந்தஸ்தலம்.] அந்தஇடத்தைப்பே சதுஷ்டமென்றும் ஸ்ருங்காடகமென்றும் சொல்லப்படும். ஆகையால் அந்த ஒருஸ்தானத்திற்கே த்ரிகூட மென்றும் த்ரிவேணிசங்கம மென்றும் சதுஷ்டமென்றும், ஸ்ருங்காடக மென்றும் பெயர்.

37. உச்சவாச நிகவாஸ ரூபமான வாயுவை மனதோடு த்ரிகூட ஸ்தலத்திலே சேர்த்து ஸ்திரப்படுத்தி அதன்மேல் த்ரிகோண (வெளியாகிற) சுஷுமனா நாடி மார்க்கத்திலே பிரவேசிக்குப் பண்ணவும்.

38. அப்படிக்கொத்த பிரணாவாயு உயர (வெளியில்) நடக்கிற கங்கையை நிறுத்தினால், ஊர்த்துவ சூக்தமசக்தி ரிபாதமாழ். அந்தப்பிரணாவாயு பிசக்தியாகதமாய்த் திரும்பி (அதைக் கீழேநாடி பிசக்தால் மத்தியமசக்திப்பிரபோதனமாம். பின்னையும் கீழேநாடிப்பிசக்தால் (அபானத்திலே முட்ட) மூலசக்தி ரிகுஞ்சனமாகும்.

39. ஆகையாலிந்தப்பிரகாரம் ஊர்த்துவசக்தி, மத்தியமசக்தி, அதோசக்தி இந்த மூன்றையும் கிரமமாக ரிபாதனமும் பிரபோதனமும் ஆகுஞ்சனமும் பண்ணின யோகிசுவார்கன் பரமகதியை யடைவார்கள்.

40. ஆகையாலே நீயும் மகாச்சரியமாக சந்திரனாய்க்கி மண்டலங்களிலே (இந்தமூன்று சக்தி லகக்ஷணங்களை யறிந்து) பிரணவத் துவவையோடு கூட வாயுவை சக்தானம் செய்வாயாக.

41. மூன்று வேதங்களும், பும்மூர்த்திகளும், மூன்று லோகங்களும், முக்குணங்களும் இவை பெல்லாம் பரபிரஹ்ம ஸ்வரூபமான ஐக்காக்ஷர மென்றும் பிரணவ மந்திரத்திலிருக்கின்றன இதுச்சியம்.

42. இவ்விதம் இந்தக் கேவலகும்பகப் பிரகாரத்தை சகல சித்தபுருஷர்களு மறிவார்கள். இந்த கேவலகும்பகமானது சர்வதந்திரங்களிலும் சிரோஷ்டமானது; மகாச்சரியமாய் யிருக்கும்.

43. பாதாமொருவன் தேகத்தில் நடக்கின்ற பிரணவாயுவினுடைய போக்குவரத்துக் கலினுடைய நிலையை அறிந்து அதற்குத் தக்க விதானத்தால் வாயுவை ஸ்தம்பனம் பண்ணுவானே அவனுக்கு வாயுதாரணை சித்திக்கும்; சரிசித்திய முண்டாகும்.

44. சித்தபுருஷர்களா லொப்புக்கொள்ளப்பட்ட சாஸ்திரங்களிலே கேவலகும்பகத்தின் லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகிலும் மிசுரகபமாயிருக்கிறபடியால் அவிலேகி களுக்குத் தெரியமாட்டாது.

45. குருகடாஷுப்தால் கேவலகும்பகாப் பியாசம் சித்தித்ததே யானால், முத்திரா கரண பந்தனங்களால் ஓர் பிரயோசனமுமில்லை.

46. கேவல கும்பகத்தினாலே பிரணவாயு நாதத்துடன் விஷ்ணு பதத்தை மடைத்து (ஸயித்தால்) அப்பொழுது ஜீவாத்ம பரமாத்ம ஜகதீய முண்டாகும்.

47. நிச்சயதமாய் (நாதமற்றதாய்) நின்றதே தத்துவ மென்றும் அநிர்வாச்ய மென்றும் (புகலோனாக தென்றும்) பரமபத மென்றும் சொல்லப்படும். அதுவே பூதேந்திரியாத்மகமான பிரசிருத்திக்கும், சகலதத்துவங்களுக்கும் லயஸ்தான மென்றறியவேண்டியது.

48. மூலபந்தனம், ஒட்டியாண பந்தனம், ஜாலந்திரபந்தனம் என்னும் பந்தனத் திரயங்களை மப்பியாசம் பண்ணின யோகிகளானுக்கு அந்த அப்பியாசத்தினால் ஊர்த்துவமான பிரணவாயு சூகாசத்தில் நின்றால் அதனால் பூதங்களுமும், இந்திரியங்களும், இந்திரிய விஷயங்களும், மனம் சித்தம் அகங்காரம் முதலிய அந்தக் கரணங்களும் இது முதலிய சமஸ்தமும் லய

மடையும். அப்பொழுது விருத்திவிசுமான (மனோ விருத்திகளற்ற) சுகமுண்டாகு மென்று சொல்லப்படும்.

49. (அந்த பந்தத் திரயங்க ளென்னவென்றால்: யாதொன்னுது வாயு திரோதனத்தால் அபானனென்கிற சூர்யனைப்பிரானனென்கிற சந்திரனைவிடே கூட்டி மேற்பெல்லாம் படியாகச்செய்து சமஸ்தயோக சித்திரிவாயு மடையப் பண்ணுமோ அதுவே மூலபந்தன மென்று யோகிகளவர்களால் சொல்லப்படும்.

50. காயிக்குக்கீழ் அபானமும் காயிக்கு மேல் பிராணனுமாக நிறுத்தி (அறிவின் பல்த்தினாலே) பந்தனம் பண்ணுவது ஒட்டியாண பந்தனமென்று சொல்லப்படும். இப்பந்தமானது சகலரோகங்களையும் துணை மரணங்களையும் மிருத்தியுவையும் போக்குவதற்கும்.

51. கழுத்தை வளைத்துக் கொண்டு நிற்குதயத்திலே சிபுசத்தை (முகவாய்க்கட்டை) திடமாகப் பொருத்தச் செய்தலே ஜாலந்திரபந்தனமென்று சொல்லப்படும். இது ஊர்த்துவத்திலிருக்கும் (மெலிருக்கும்) அமிரத்ததைநிறுத்தச் செய்யும்.

52. இப்படி (பந்தனங்கள் ஒன்றையடி மப்பியசிக்ந்து) ஊர்த்துவ மத்திம் பந்தனங்களினாலேயும், அபான வாயுவினுடைய ஆகுஞ்சனத்தினாலேயும் ஓர் நாகோ துவாரத்தில் சகல வாயுக்களும் உட்பிரிவசிக்ஞும், அதினால் சிக்கத்தில் கேவலகும்பகசித்தி யுண்டாகும்.

53. இக்கேவல கும்பகமானது எவனுக்கு சதாகாலமும் வசமாகுமோ அவன் மகா பிரசித்தனு பிராணசம்யயி பென்று சொல்லப்படுவான்.

54. இந்தப்பிரகாரம் பிராணபாமவிதானத்தை ஒன்றுமாகத் தப்பாமல் அப்பியாசம் பண்ணியோகிகளானுக்கு நெக வகுத்தவமும், அகந்திபனமும் சமஸ்தநாடி சத்தியும், நாடிசிரவணமுண்டாகும்.

55. ஆகாசத்தில் பிரானன் (ஸயம்) அடிநீர்தால் அந்த சூனமே உன்மனி ஆகும். அந்த உன்மனி அடிநீர்ப்பெறுகிற வரைக்கும் விவேகியானவன் இக்கேவல கும்பகாப்பியாசத்தை விடாமலனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

56. (அப்பியாசப்பிரகாரமென்ன வேண்டுமாயினால்) முன்னால் பிரஹ்மஜ்ஞானியாகிய குருவை நமஸ்காரம் பண்ணி அந்தரங்கத்தி லிருக்கும் காமம் குரோதாதிகளாகிய சத்துருக்க ளையு வரையும் ஜெயித்து, ஏகாத்மாய் சத்தமான ஸ்வஸத்திலே யிருந்து கொண்டு புருவ மத்தியமாகிய பத்மத்தில் பமஸிவத்தைத் தியானம் பண்ணவேண்டும்.

57. (இவ்விதம் தியானப்பண்ணி) [நாதாஸ்வத்தானத்தால், அதாவது] சதகாலமும் அநாஹத திவ்யநாதத்தைக்கேட்டு விடின்னமாய் கீர்மலமான பிந்து ரத்னத்தைத் தரித்து சந்திரமண்டலத்தி லிருந்துவரும் அமிர்தத்தை யுண்டு, சங்கலப் பலிகலப் கூட்டங்களை யறுத்து,—

58. திரிகூடஸ்தானத்தில் வாயுவை திடமாக நிறுத்தி, அவ்வாயுவை மனதுடைக்கடிகிரிகோண ரூபமான சஷ்டம்னாடி மார்க்கத்திற் பிரவேசிக்கச் செய்து அப்பொழுது ஊர்த்துவ சூக்தம் குண்டலிரியைப் பேதித்து விஷ்ணுபந்திலே யடையப்பண்ணி சுதந்தையனுபவிப்பாயாக.

59. இப்படிப்பட்ட விஷ்ணுபதஸ்வரூபமானதும் சர்வவிபாகமானதும் சதகாலமும் பாவிக்கப்பட்ட விஷ்ணுரூபமானதும் கேவல கும்பகாப்பியாசத்தால் சித்தியானதுமாகிய சிவத்தை பிராணயாம ஜலந்தால் அபிஷேகம் பண்ணிப்பூஜிப்பாயாக.

இங்ஙனம்

சதாசிவ யோகிந்திரரால்

செய்யப்பட்ட

விவையோக தீபிகை பென்கிற கிரந்தத்தில் பாயுறிய சகூரங்க பூஜாவிதான மென்னும் இரண்டாம் படலம் முற்றும்.

Sita—A Tale of Hindu Domestic Life.

—*—*—

சீதா, அல்லது இல்லறவாழ்க்கை.

29 - வது அங்கமாம்.

ஸ்ரீசிவால சாஸ்திரிகள் என்னமறைத்தும் சமர்சாரம் வெளியில்வந்துவிட்டது. ஏஜண்டு வேம்பய்யருக்குக் கோபம் உண்டானபடியால் தன்னிடத்தில் சமாசாரம் சொல்லவில்லை, இரகசியமாய் பேசினார்களென்று இராமச்சந்திரய்யர் காதில் படம்படி. இந்த சங்கதிகளை யெல்லாம் பட்டணத்திற்குச் சொல்லி அனுப்பிவிட்டார். உடனே இராமச்சந்திர அய்யர் ஸ்ரீசிவாசசாஸ்திரிகளுக்கு சமாசாரம் என்னவென்று கடிதமூலமாய்க் கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீசிவாசசாஸ்திரிகள் பதிலே எழுதவில்லை, பிறகு இராமச்சந்திரய்யருக்குக் கோபம் பிறந்து ரேரிஸ்போய்க் கேட்பதென்று வந்தார். ஸ்ரீசிவாசசாஸ்திரிகள் அப்போதும் அவரைக்கவனியாமல் சொத்து ஒன்றையும் அவரிடம் ஒப்புவிக்க முடியாது, வேண்டுமானால் வியாஜ்ஜியம் செய்து பெற்றுக்கொள்ளலா மென்று சொன்னார். இராமச்சந்திரய்யருக்குக் கிழவனிடம் கொடுக்கப்பட்ட கடிதத்தின் சமாசாரம் விசாரிக்க நன்றாய்த் தெரிந்தது. உடனே இராமச்சந்திரய்யர் தங்கத்தினின்று வியாஜ்ஜியம் போட்டு கிழவன் இருப்பிடத்தைச் சோதனை செய்து தள்ளாவேஜியை எடுக்க வேண்டுமென்று கோர்ட்டி மூலமாய்க் கேட்டார். அப்படியே உத்தரவாகி சர்க்காரில் கிழவன் வீட்டைச்சோதனை போட்டு கடிதத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். இதற்குள் தங்கம் தனக்கு வரப்போகிற திங்கைரினைக்காமல் தந்தையாரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஸ்ரீசிவால சாஸ்திரிகளைத் துண்டிவிட்டான். அவர் அப்படியே ஊர்ஊராய் விசாரித்துப் பார்க்கக் கடைசியில் பீமபுரத்தில் ஒரு வீட்டில் அவனிருக்கக் கண்டார்கள். அங்கே யோகவும் அந்தக்கிழவி அம்மான் இவர்களைக் காணவும் நடுங்கினான், தங்கம் அவளுக்குச் சமாதானத்தைச்சொல்லி கடிதம் வந்ததா என்று கேட்டான். அவள் கடிதம்என்ற பேச்சை கேட்கவும் நடுங்கி அய்யோ அனாத எடுத்துவிட்டார்களே! என்றான்! ஸ்ரீசிவாச சாஸ்திரிகள் தங்கத்தை அடக்கி அம்மா நாங்கள் கடிதம் ஒன்றையும் அறியோம். கிழவரை அந்தக்கடிதம் இருந்தால் சோதித்து எடுத்துக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டோம். ஆனால் எங்களுக்கு ஓர் யோகி மூலமாய் எல்லா சமாசாரங்களும் தெரிந்துவிட்டது. உங்கள்மீது தப்பிடம் ஒன்

றும் இல்லையே; நீங்கள் ஏன் வருத்தப்படவேண்டும். எனும் உங்களுடைய மன்னித்து இப்போதும் தங்கத் தை சேஷியார் பெண்போலவே பாலித்துத் தான் நடத்தி வருகிறேன். நீங்கள் அதுவிலுப்பதில் ஒரு கவலையும் வைக்கவேண்டா மென்றார். அந்தம்மாள் அப்பா எனக்கு அல்லவல்ல தான்வேண்டியது. நான் என்ன செய்வேன்! என்யஜமானி அப்படித் கட்டாயப்படுத்திவிட்டார்! இது தெரிந்தால் வெகு கஷ்டமெல்லாம் வருமென்று நான் தான் அக்கடிதத்தை ஒருவருக்கும் காண்பிக்கக்கூடாதென்று இருந்தேன். உங்களுக்கு சங்கதி தெரித்துவிட்டது! இனி நீங்கள் கடிதத்தைப் பார்த்தபோதிலும் பாதகமில்லை யென்றார். உடனே ஸ்ரீவிவாஸ சாஸ்திரிகள் அம்மா நாக் கன் கடிதத்தைப் பார்த்துவிட்டோம்! ஆனால் அது உங்களுக்குத் தெரிந்தால் வருத்தம் உண்டாகும்; உங்கள் மனவியாதியும் அதிகமாகு மென்று சொல்ல வில்லை யென்றார். இப்படித் கவர்ன் பெசிக்கொண்டிருக்கும் போதே கிழவன்வந்து சேர்த்தார். வந்தனும் எல்லோரும் அவரையுபசரித்தார்கள். கிழவி அம்மாள் தான் எல்லாவற்றையும் கேட்டதாகவும் நிரம்ப சத்தோஷமாக்கென்றும் இனி கடிதத்தை அவர்க ளிடம் காண்பிக்கலாமென்றும் சொன்னார். கிழவன் சுற்று பேசியிருந்துவிட்டு பிறகு ஸ்ரீவாஸ சாஸ்திரி களைத் தனியாகக் கூப்பிட்டு தன்னிடிலே சோதனை போட்டுக்கடிதத்தைக்கொண்டுபோய் விட்டார்களே என்றான். ஸ்ரீவிவாஸ சாஸ்திரிகளுக்கு வருவருத்த முண்டாகிவிட்டது. அவர் என்னசெய்வார்! உடனே அவர் தங்கத்திடம் சொல்ல எல்லோரும் கவலைப் பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இதுகளையெல் லாம் கிழவியம்மாளுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்று திரிமாணித்து, அவளையும் கிழவியையும் தங்க்கொ காப்பாற்றுகிறதென்று கூட்டிப்போனார்கள். இரா மச் சத்திரய்யருக்கு அபியாயம் கிவக்கைக் கட்டிக் கொண்டவதற்குப் பிரிய மில்லை. பேருக்கு வாங்கிக் கொண்டு அதை தங்கத்துக்கே தானமாகக் கொடுப்ப தாக உத்தேசித்து இருந்தார். தங்கம் கெட்டஎண்ண மாக நடப்பதைக் கண்டுதான் அவர் வியாழ்ஜியம் போட ஆரம்பித்தார். இராமச்சத்திரய்யர் வியாழ்ஜி யத்தில் சேஷியார் எல்லத்திங்கடத்த மோசமெல்லா வற்றையும் ஏஜண்டுவேம்பய்யகாக்கொண்டே ருசுப் படுத்திக் கிழவியையும் ஸம்மன் செய்து அவர்கள் இருவரையும் ஜாகியம்மாள் கடிதத்தையும் வைத் துக் கொண்டே கேணை ருசுப்படுத்தி விட்டார். வேம்பய்யர்மீது இராமச்சத்திரய்யருக்கு மோசாராம்

கொடுத்ததாக சத்தேக மிருந்தபடியால் அவரை ஸ்ரீவி வாஸ சாஸ்திரிகள் பண்ணையை விட்டுத் தள்ளிவிட் டார். பண்ணைகாரியஸ்தர்களைத் திடீரென்று யோ ஜிக்காமற்றந்நுகின்றது பிசென்று ஸ்ரீவிவாஸாஸ்திரிகள் கினைக்கவேயில்லை. தள்ளினதும் அவர் இராமச்சத்திரன் பகும் சாக்ஷிக்குவந்து விட்டார். இராமச் சத்திரய்யருக்கு வியாழ்ஜியம் ஜெயித்து விட்டது. இராமச்சத்திரய்யர் வியாழ்ஜியம்முடித்தது ம்பட்டணம் புறப்பட்டுப்போய்விட்டார். தங்களுக்கு வியாழ்ஜியம் தோர்த்துப் போனதில் வெகு வருத் தம். தன் கோபக்களை யெல்லாம் இராமச்சத்திரய்யர் மீது செலுத்த ஆரம்பித்தான். இராமச்சத்திரய்யருக்கு ஏதாவது கெடுதலை கூடிய சீக்கிரத்தில் செய்ய வேண்டு மென்று திரிமாணித்தான். வியாழ்ஜியம் தோற்றுப்போன முதல் ஸ்ரீவிவாஸசாஸ்திரிகள் தங் கத்தை ஸ்டீசியம்செய்கிறதில்லை. அவருடன் பேசுவதைக்கூட விட்டுவிட்டார். தங்கத்துக்கு இதைப் பார்த்துப்பார்த்து வருத்த மிகிகரித்தது. அதனால் இவ ரிடம் அவளும் கெடுக்குகிறதில்லை. தங்கத்துக்கு இராமச்சத்திரனுக்குக் கெடுதல் செய்வதைப்பற்றி யோஜனைசெய்ய வெங்கடாராமசாஸ்திரிகள் குமாரன் முத்துசாயி அகப்பட்டான். அவனும் வெங்கடாராம சாஸ்திரிகளைப்போலவே வாப்பேச்சில் வெகு ணச் சியமுன்னவன்.

ஆனால் அவன் எண்ணம்மட்டும் நிரம்பவும்கெட் டது. கெட்ட எண்ணமே குடிக்கொண்டிருக்கும் நங் கம் அவனை அடிக்கடி வீட்டிற்கு அழைத்து இரக சியம் பேசிக்கொண்டிருப்பார். ஸ்ரீவிவாஸ சாஸ்திரி களுக்கு அவன் அடிக்கடி வருவதையும் நங்கம் அவ னுடன் வெகு சரணாய்ப் பேசுவதையும் தன்னிடம் அதிகமாக வராமல் இருந்ததிலும் தங்கம் முத்து சாயியை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாளென்று சத்தே கிக்க ஆரம்பித்தார். ஆனால் தங்கத்தினிடத்தில் அப் படிப்பட்ட எண்ணம் இல்லை. ஸ்ரீவிவாஸ சாஸ்திரி கள் தன்னை அஸ்டீசியம்செய்வதை கினைத்து கினைத் தே நங்கம் உருகினான். சொத்துப்போனதில் அவ ளுக்குப் பாதி உயிர்போய்விட்டது. தங்கம் வாவா உலகவாழ்க்கையையே வெறுக்க ஆரம்பித்தான். ஒரு நாள் ஸ்ரீவிவாஸசாஸ்திரிகள் வெளியேபோயிருந்தார். அவர் வெளியேபோய்விட்டுத் திருப்பிவரும்போது தபால்சாரன் அவரிடம் ஒருகடிதத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். அவர் அதைப் படித்துப்பார்க்க இராடிச்சத்திரன் சேஷியர் சொத்து தனக்குத்தீர்ப்

பாதி இருத்தபோதிலும் தனக்கு வேண்டாமென்றும் வியாஜ்யிய செலவுபோக மீதியில் பாதிபை தர்மத்துக்கு எழுதிவைத்து விடுவதாகவும் பாதியை தங்கத்துக்கே கொடுத்துவிடுவதாகவும் தன்னையியாஜ்யியத்துக்கு விடாமல் முந்தியே சொத்தைக்கேட்டபோது துக்கத்திருந்தால் பூராளோத்தையும் தங்கத்துக்கே விட்டிருப்பே நென்றும் எழுதியிருந்தான். ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளுக்கு இதைப்பார்க்க வெகுசுத்தோஷமுண்டானது. அவர் தன்குடும்பசொத்தைக்கூட நம்பாமல் இதைத்தான் நம்பி இருந்தார். பாதிபாவது வருகிறதேயென்று சுத்தோஷப்பட்டு இந்த சுத்தோஷ சமாசாரத்தை தங்கத்திற்குச் சொல்லும் பொருட்டி வெகு வேசமாய் வீட்டுக்குள் போனார். வீட்டிலுபோகவும் தங்கத்தைக்காணோம். எங்கே தேடிப்பார்த்தும் அவன் அகப்படவில்லை. நகைசுவைக்கும் அறையில் ஒருவேளை இருப்பாளென்று அங்கே வந்தார். அந்தக் கதவுகள் போடப்பட்டிருந்தன. ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் கதவையிடிந்தார். கதவு திறக்கப்படவில்லை. வெகுநேரம் இருந்துபார்த்தார். கதவு திறக்கப்படவில்லை ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் ஏதோசுத்தேகித்து இரண்டு ஆள்களைக் கூப்பிட்டு கதவைப்பெயர்த்துவைக்கச் சொன்னார். கதவைப்பெயர்த்துவைக்கவும் ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் உள்ளேபோய்ப்பார்க்க அங்கே தங்கம் கழுத்தில் சுருக்குப்போட்டிக் கொண்டுமுத்துபோய்க் செத்தபிணமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகளுக்கு இந்த கோரமானகாட்சியைப்பார்த்துச் சிக்கக்கூடவில்லை. இதற்குள் கூட்டம் கூடிவிட்டது. ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் புரண்டு புரண்டு அழுதார். இதற்குள் அங்கே கிடக்கடித்ததை ஒருவர் எடுத்தார். அகில் ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகளுக்கென்று எழுதியிருந்தது. ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் அதை எடுத்துப்படித்துப்பார்த்தார். அதில் அடியில் வருமாறு எழுதியிருந்தது.

“என் இஷ்டமுள்ள பிராணநாதருக்கு கமல்பாரம். தாங்கள் என்னவெறுக்க நான் என்ன தப்பித் செய்தேனோ தெரியவில்லை. தெய்வச்செயலாய் நேர்ந்தது. எனக்கு சொத்திலல்லாமல் போன தப்பித்ததைத் தவிர வேறு ஒரு தப்பித்ததையும் நான் அறியேன். ஆனால் தானென்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைக்குமென்று நான் முத்தகாமியோடு அடிக்கடி இராமச்சந்திரனுக்குக் கெடுதல் செய்யோஜித்தபாவமானது தாங்கள் என்னை வெறுக்கச்செய்தது. என் இப்படித்தங்கள் பிரியத்தையும் இழந்து சொத்

தையும் இழந்து உயிர்வைத்திருப்பதைவிட பிராணனை விட்டுவிடுவதே நலமென்று யோசித்து விட்டேன். ஆகையால் என்னைப் பற்றி ஒருவரும் விசாரப்படவேண்டாம். இராமச்சந்திரன் என்மீது ஒரு தப்பிதடும் கெடுதல்செய்யவும் எண்ணவில்லை. அப்படியிருக்க அவனுக்குக் கெடுதல்செய்தது பிசுருஎன் பதற்காகவே கடவுள் என்னை இப்படி தெண்டிக்கிறார். அருையைப் படுவதற்கும் பிறருக்கு தீங்கு சினைத்ததற்கும் பிரயோஜனம் இது தான். அதை நான் அனுபவிக்கிறேன். இனி என்னைப்பார்த்து எல்லோரும் நல்ல மார்க்கத்தில் நடக்கட்டும்.

நங்கம்.”

என்று எழுதியிருந்தது. ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் அப்போதுள்ள அவர்களைவிட சந்தேகித்தேனே! அவன்மீது ஒருபிசுரும் இல்லையே! அப்போதுள்ளபிரியம் குறைந்ததென் தல்லவா அவன் உயிரையேமாய்த்துக் கொண்டான். நானும் அவன்போலவே உயிரை விட்டு விடுகிறேனென்று கயிறையெடுத்துக் கட்டிக்கொள்ளப்போனார். சுற்றியிருந்தவர்கள் நல்ல வார்த்தை சொல்லி அவரைத்தேற்றுகிறார்கள். ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகள் மறுபடியும் அப்போது இராமச்சந்திரன் கிராமாபாதி சொத்துகொடுப்பதாக எழுதியிருந்திருந்ததைக்கேட்டால்கூட எவ்வளவோ சுத்தோஷப்படுவானே! இத்தக்கடிதம் கேற்றையநினைமாவதுவந்தது. எனக்கு இனி யார் இப்படி என் குடும்பத்தை பொறுப்பாகப் பார்த்துப்போகிறார்கள்! என் கோபத்தினால் அவன் பார்த்து பக்கத்திலவராமல் இருக்க அனைக்கூடநான் அவளுக்கு முத்தகாமியினைகிடத்தால் மறுமீதுபிரியமில்லை யென்று சந்தேகித்தேனே! அப்போது இனி இவனைப்போல் பிரியமுள்ளவர்கள் ஒருவரும் இல்லையே! என்றுசொல்லி ஒவ்வொரு சமாசாரங்களையும் சொல்லிக்கொல்லி அழுதார். கிழவியம்மாள் கிழவன் எல்லாரும் அதேமாதிரி அழுதார்கள். தங்கள் இறந்த சாமாசாரம் உடனே தந்திரமுல்லமாக வேங்கலகழிபி அம்மாள், சீதாராமன், இராமச்சந்திரய்யர் எல்லோருக்கும் சொல்லியனுப்பப்பட்டது. அவர்களைல்லாரும் வரவேண்டிமென்று பிணத்தைக்கூடகிறுத்த ஏற்பாடு செய்தார்கள். சிலர் அதுகூடாது போலீசார்வந்துவிடுவார்கள்; உடனே எடுக்கவேண்டும்என்றார்கள். ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரிகள் போலீசார் என்விற்பெருக்கைக் குடும்பமேதேடுகெடுகிறார். உடனே எல்லோருக்கும் தீர்மானித்தார்கள். ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரிகளுக்கு சம்மதியில்

வாமலிருந்தபோதிலும் போலீஸ்பயத்திலும்கூட இருக்கிறவர்கள் தொந்தரவினாலும் அப்படியேயேயெய்யசம் மதித்தார். பாகிதூரங்கொண்டிபோனதும் போலீசார்வந்து மறித்துக்கொண்டார்கள். பிணத்தைக்கொண்டிபோனவர்கள் எடுத்தபிணத்தை வீட்டுக்குக்கொண்டிவரக் கூடாதென்கிற சாஸ்திரத்தால் அதை அங்கேயே வைத்தார்கள். போலீசார் கோதனைச்செய்துபார்த்து டாக்டர் வரவேண்டிமென்றார்கள். டாக்டருக்குத் தந்தி கொடுக்கப்பட்டு அவரும்சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் வந்து சேர்ந்தார். டாக்டர் பரேதத்தைப்பார்த்து பரிசோதித்து தற்கொலையாய்ப் பராணை போனதென்றும் மூச்சுபிடித்துக்கொண்டிருந்ததில் சுருக்கிட்டுக்கொண்டதால் மரணமென்றும் ரிபோர்ட்செய்தார். போலீசாரும் அங்கிருந்த சிலரிடத்தில் வாக்குமூலம் வாங்கிக்கொண்டு ஸ்ரீசிவாஸ் சாஸ்திரிகளிடமும் வாக்கு மூலம் வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுபோய் விட்டார்கள். ஜெனங்கெல்லாம் சேர்ந்துகொண்டு கார்த்தது கார்த்தோம் இராமச்சந்திரய்யர் காசேசுவரய்யர் வெங்கலட்சுமி அம்மாள் எல்லோரும் வருகிறவரையில்கார்க்கிறதென்றுபிணத்தை அப்படியே போட்டுவைத்தார்கள். அன்றைக்கு அந்தநகரில் இருந்தவர்களெல்லாம் பிணம் கிடக்கிறது வீட்டில் சாப்பிடலாகாதென்று வாங்க்கால்களுக்கு சாத்திக்கொண்டிபோய்ச் சாட்டார்கள். அந்த ஒரு ராத்திரிதான் பட்டியினி இருந்துவிட்டால் இறந்துபோய் விடுவார்களா! அந்தப் பிணமும் அப்படியே சுகப்பட்டதுதானே. இப்போது எப்படியிருக்கிறது. அதைச்சேர்ந்த மனிதர்களாயிருந்தும் அந்த விசைத்தை யெல்லாம் மறந்து சாப்பிடும்படி பசிகூட ரூபகத்துக்கு வருமா? மனித சபாவமே இப்படித்தான். தன் காரியத்தைத் தான் பார்த்துக் கொள்வார்கள். அந்த வயிறுதான் கேட்கிறது!

‘ஒருநா னுணவை ஒழியென்றால் ஒழியாய் இருக்காங்க கேலென்ற லெலாய் [வயிறே ஒருநாளு மென்கோவறியா இடுமெனக்—ரென் உன்னோடு வாழ்த லரிது.]’

என்று சொன்னது அந்த ஜனங்களுக்குத்தான் சொன்னதுபோலிருந்தது. மறுநாள் இராமச்சந்திரய்யர், காசேசுவரய்யர், வெங்கலட்சுமி அம்மாள் எல்லோரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். காசேசுவரய்யர் தன் கஷ்டத்தை எல்லாம் மறந்து தங்கத்தின் கொடுமை யெல்லாம் மறந்து, அவன் மீது விழுந்து அழுதார். இராமச்சந்திரய்யர் அப்போது தங்கம் நான்

சொத்துமுழுவதும் உனக்கேகொடுத்து விடுவேனே றியேதானே கெடுத்துக்கொண்டாய் ஐயோ என் கடிதமாவது இரண்டு நாளைக்குள் வந்ததா! அதைப் பார்த்தால்கூட நீ இப்படி யோஜித் திருக்கமாட்டாயே! அப்போது நான் பாலி உன்மீது வீணில் நான் என் வியாஜியம் செய்தேன் என்று அழுதார். காசேசுவரய்யர் தவன் எனக்கு ஒரு ஒத்தாசையும் செய்யவேண்டாம்: அவன் ஒருவன் உயிரோமுருந்தால் போதும்! என்று அழுதார். வெங்கலட்சுமி அம்மானும் என் தங்கத்தைப் போல வீட்டில் யார்காரியம் செய்வார்களா! அவன்புத்தி யாருக்குவரும்! என் அதிர்ஷ்டம் அவ்வளவுதான் என்று சொல்லி அழுதார். துக்கமாராரத்தை நாம் வர்ணித்தவேண்டிய தில்லை. தங்கத்துக்கு யெல்லாம் கிரமம்போல் நடந்தது.

ஓர் ஸ்ரீசாஸ்திரியை நமோ

உபநிஷதர்த்த தீபிகை.

பிசுஷுகோபநிஷத்.

ஓவ-ஓன-ஓ 24 ஐகிராணி.

1. மோக்ஷத்தை யிச்சிப்பவர்களான பிசுஷுக்கள் (சங்கியாசிகள்) குடசன், பஹுதகன், ஹம்ஸன், பரமஹம்ஸன் என நான்கு விதமாவார்கள்.

2. குடசகர்க்கு நென்பதாவது கௌதமர், பரத்வாஜர், யாஞ்பவல்கியர், வசிஷ்டர் முதலியவர்கள், எட்டுக்கவளங்கள் (அன்னத்தைச் சாப்பிடுவதாக) நியமமுள்ளவர்களாகிய போசுமார்த்தத்தில் மோக்ஷத்தைபே பிரார்த்தியாநிம்பர்.

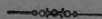
3. பஹுதகர்களாவது திரிதண்டம், கமண்டலு, குடுமி, யஞ்ஞோபவீதம் (பூதூல்) காஷ்யபவஸ்திரம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு

பிரஹ்ம ரிஷிகளின் * வீட்டில் மதுமாச்சங்களை விலக்கி எட்டுக் கவளங்கள் பிணைக்கப்பெடுத்து யோகமாரக்கத்தில் மோக்ஷத்தையே பிரார்த்தியா நிற்பர்.

4. ஹம்சர்களாவது கிராமத்தில் ஓர் இராத்திரியும், நகரத்தில் ஐந்து இராத்திரியும், சேஷத்திரத்தில் ஏழு இராத்திரியும் (வசிப்பார்கள்). அதற்குமேல் வசிக்கக்கூடாது. கோவின் மூத்திரம் கோமயம் இவைகளை ஆகாரமாகப் புடையவர்களாகி சாந்திராயண (விரதத்தில்) ஊக்கமுடையவர்களாய் யோக மாரக்கத்தில் மோக்ஷத்தையே பிரார்த்தியா நிற்பர்.

5. பரமஹம்சர்களாவது, சம்வர்த்தகர், அருணி, சுவேதகேது, ஐடபரதர், தத்தாத்ரேயர், சுகர், வாமதேவர், ஹாரீதகர் முதலானவர்கள் எட்டுக் கவளம் நியமம் வைத்துக் கொண்டு யோகமாரக்கத்தில் மோக்ஷத்தைப் பிரார்த்தியா நிற்பர். மரத்தி னடியிலாவது, பாழும் வீட்டிலாவது (இருப்பர்). சும்சானத்திலாவது வசிப்பர். வஸ்திரமுடையரா யாவது திகம்பரராகவாவது (வஸ்திர மில்லாமலாவது) இருப்பர். அவர்களுக்கு தர்மம் அதர்மம், லாபம் லாபமின்மை, சுத்தம் அசுத்தம் என்பன இல்லை. த்வைத மற்றவராய், மண், கல் தங்கம் இவைகளையும் சமமாய்ப் பார்ப்பவராய் எல்லா வர்ணத்திலும் (ஜாதியிலும்) பிணைக்கப்பெறாமாய் எங்கும் ஆத்மாவே பென்று

பார்ப்பர். * பிறந்த மேனியாய் துவந்துவமற்றவர்களாய், ஒன்றையும் வாங்காதவராய், சுக்லத்தியானத்தில் ஊக்கமுள்ளவராய், ஆத்ம நிஷ்டர்களாய், பிராண சம்ரக்ஷணையின்பொருட்டு (மாத்திரம்) சொல்லிய காலத்தில் பிணைக்கப்பெடுப்போராய், பாழும்வீடு, தேவாலயம், புல் புதர், கரையான் புத்து, மரத்தடி, குயவன் பட்டரை, அக்கினி ஹோத்திர சரீலை, ஆற்றங்கரை, மலைக்குகை, மாப்பொந்து, மலையருவி, ஸ்தன்திலம் † இந்த இடங்களில் (இருந்து கொண்டு) பிரஹ்ம மாரக்கத்தில் நன்றாய் முதிர்ந்தவர்களாய், சுத்த மனதுடையராய் பரமஹம்ஸாசாரமாகிய சன்னியாசத்தால் தேகத்தை விடுவார். அவர்களே பரமஹம்ஸர்கள்.

† சாந்திராயண மென்பது ஓர் வீரதம். இதில் பெளர்ணமியில் பதினைந்து கவளம் அன்னம் சாப்பிட்டு பிறகு நாளைக்கு ஓர் கவளமாகக் குறைத்து அமாவாசையில் ஒன்றும் சாப்பிடாமலிருந்து மறுபடியும் நாளைக்கேரீர் கவளம் ஜாஸ்தியாக்கிப் பெளர்ணமியில் பதினைந்து கவளம் சாப்பிடுதல் நியமம்.

* பிறந்த ரூபத்தைத் தரிப்பவராய் என்பது மூலம். [பிறந்த ரூபம்] என்பதற்குப் பொருள் தத்துவார்த்தமாய்க் கொள்ளல்வேண்டும். 'பிறப்பு' என்றால் கருவிலிருந்து பிண்டம் நழுவுவதையே வியவகாரத்தில் கொள்கிறார்கள். பாரமார்த்திகமாய்ப்பார்க்கில் "பரமாய சக்தியுட் பஞ்சமாயூத, தாமாநிற்றேன்றும் பிறப்பு." என்று ஒளவைகுமர் ஒதிய தேயுண்மையென்பதை எதக்குறவுர்கள் குருமுகமாய் ஐயத்திரிபற அறியவேண்டும். வி. சி. பர்.]

† புலிதம் என்பது மூலம். 'என்றால் ஆற்றினிடமுள்ள மணற்பாங்கான கரை அல்லது மணல்முட்டு.

‡ யாகத்திற்காக ஒழுங்கு படுத்திய பூமி.

* பிரஹ்மணர்கள் ரிஷிகள் இவர்களுடைய வீடுகளில் என்று பொருள் சொல்லவேண்டும்.